

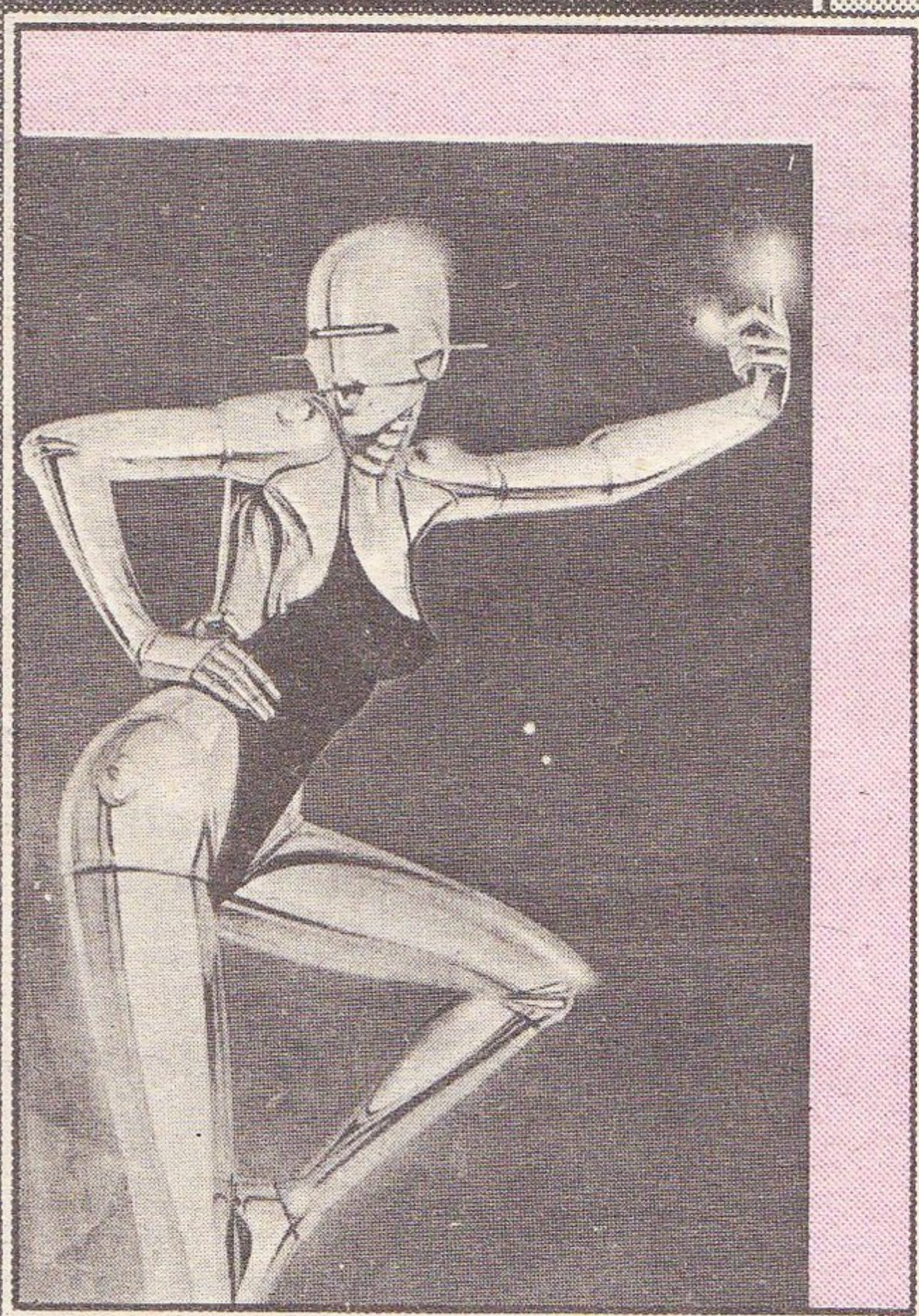
NU SE RECOMANDĂ
CITITORILOR SUB 16 ANI

JURNALUL[®]

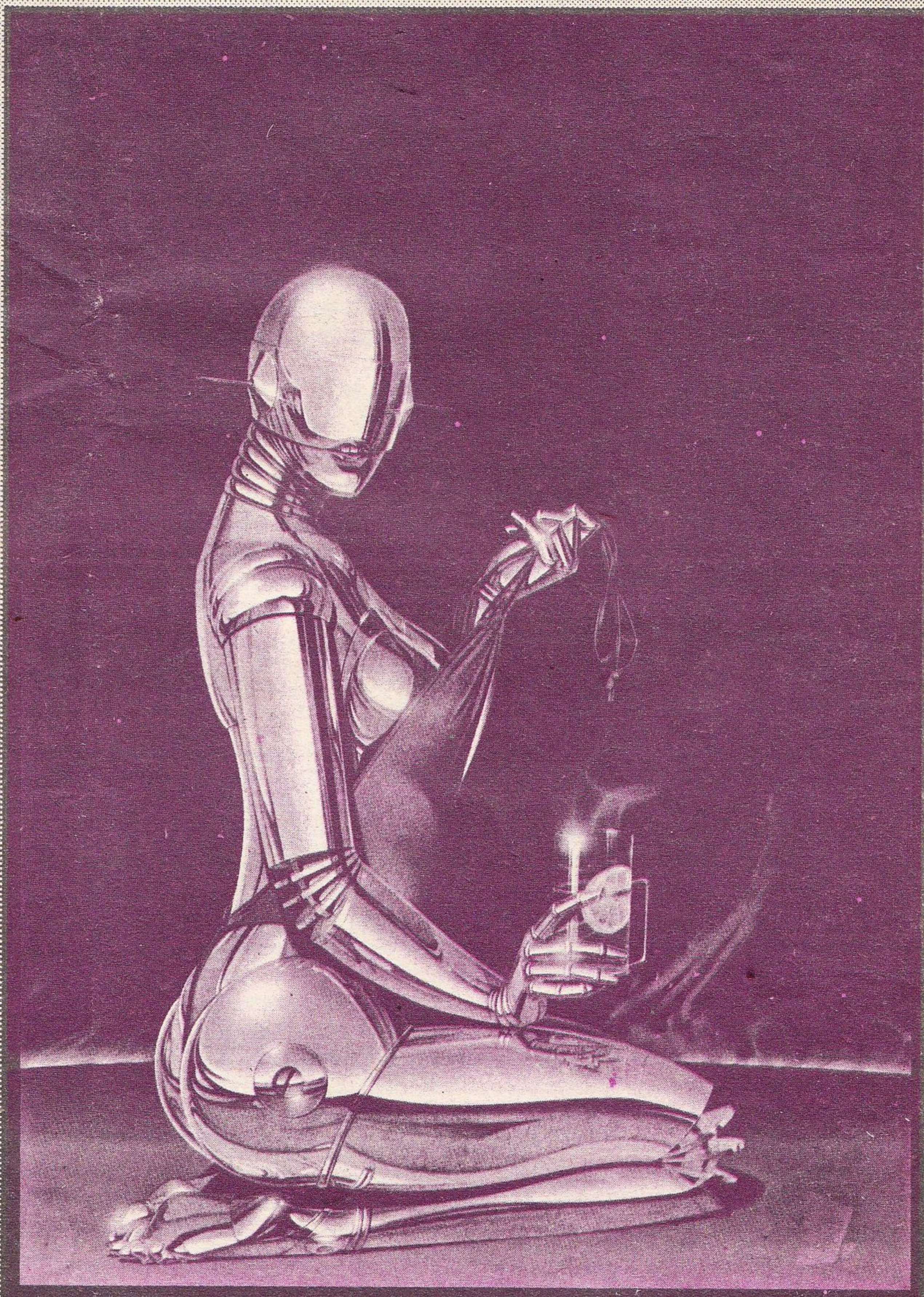
SF

Nr. 69

Anul III ■ Săptămînal de Science - Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

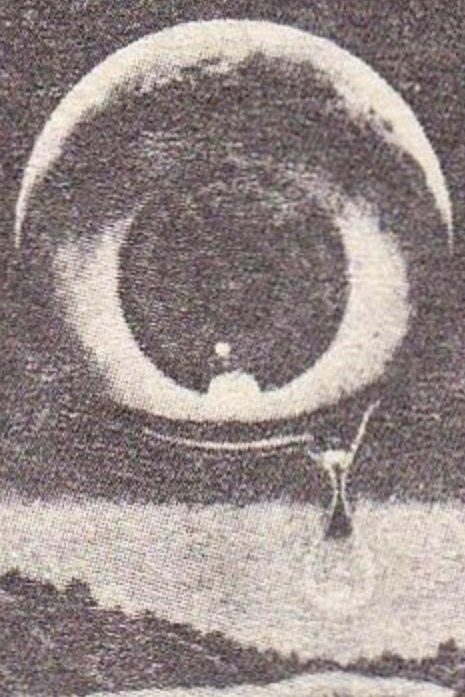

SPECIAL
S_{ex}
F_{iction}

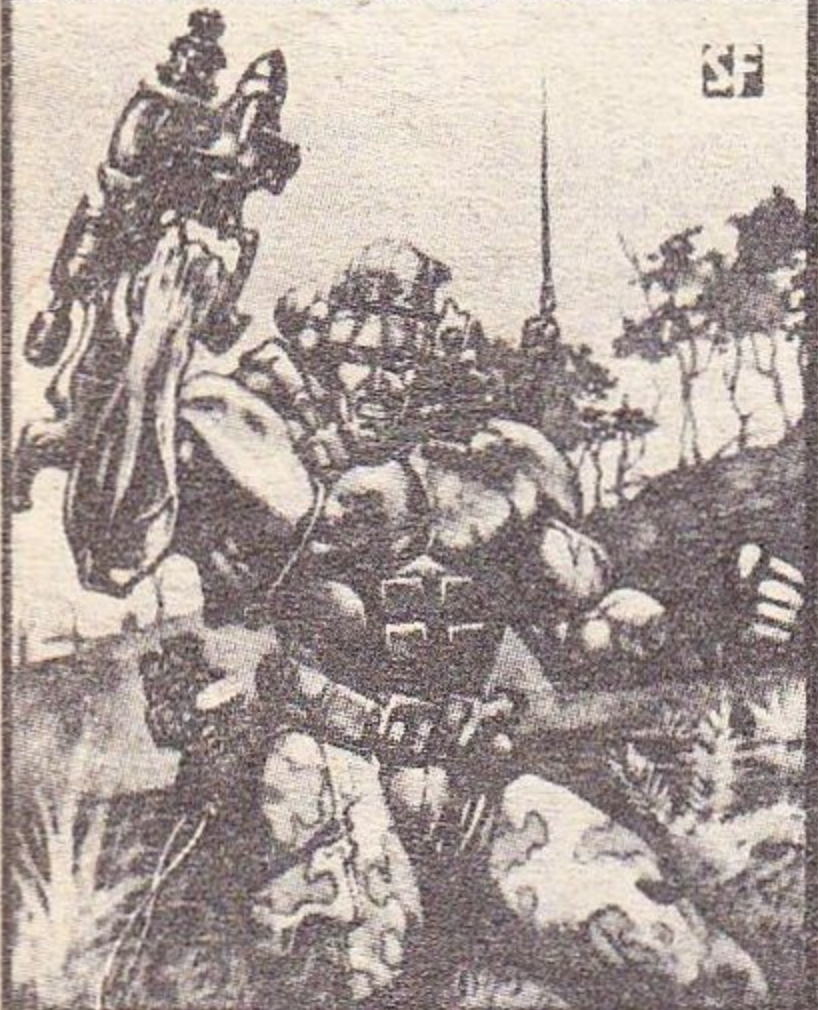
H. G. WELLS

**RĂZBOIUL
LUMILOR**

Robert Asprin & Bill Fawcett

MERCENARUL
...SINTEȚI CHIAR DUMNEAVOASTRĂ

PARADOX
magazin science fiction • nr. 1/1994

Și ce dacă o să-mi răspundeți imediat (sau dacă n-o veți spune o veți gândi în obscurele rigole ce vă brăzdează- mai mult sau mai puțin- encefalul și aveți dreptate. Pur și simplu "te apucă o lehamite. Marea lehamitei" etc, cunoașteți replica dacă sînteți cinești, iar dacă nu, nici o pagubă. Da, te apucă lehamitea cînd vezi inundația editorială de primăvară- de sefe bineînțelese. Cum naiba să mai cumperi tot- uite că am ajuns și noi să regretăm vremurile cînd apăreau două titluri pe an, atunci nu-ți trebuia decît o leacă de sprinteneală și coate ascuțite, nu se puneau probleme financiare. Pe cînd acum... ia uitați-vă în jurul textului, nu vă apucă amețea? Și asta-i numai începutul. Încă n-am intrat în mai. Încă nu s-a apropiat euROconul pînă dincoace de limita prescrisă de lege, dar o va face și atunci să te ții. Val și-amar de bugetele bietelor (s)familii sfărîmate (s)financiar.

Dar tot răul spre bine. euROconul vine, dar se mai și duce. Nu? Păi, și voi credeți c-ați scăpat? Ași De undel Sefiști vi se pregătește ceva nasol de tot. O inundație dirijată editorial care va duce la o inflație a pieței de carte sf. Și cine zice inflație, spune devalorizare (ce naiba, doar am învățat cu toții lecția). Greu de spus cu precizie ce se va întîmpla după acest eveniment cu sefeul românesc. Și cu fandomul de aceeași naționalitate. Dar e sigur un lucru: nimic n-o să mai fie la fel.

Pînă și voi, dragii noștri cititori fideli, veți fi cuprinși de marea lehamite mulțumindu-vă doar cu JSF- un lucru perfect normal, de altfel, deoarece calitatea trebuie apreciată și cotată întotdeauna la justa sa valoare. Dar anumite cărți nu trebuie scăpate și mă gîndesc în special la acest uimitor roman: "Războiul lumilor" reapărut după aproape treizeci de ani în librării, mă gîndesc la "Copiii Dunei" care va apare în- inevitabil- luna mai și la antologiile de sefe românesc care vor fi lansate la Timișoara.

V-aș mai ura eu și despre altele dar mă văd nevoit să închei cu cîteva întrebări puse organizatorilor euROconului:

- 1) Care sînt propunerile fandomului românesc pentru acest EuroCon, domnilor?
- 2) Cînd veți deveni cu adevărat transparentți pentru toată lumea? (nu de-altceva, dar am deja translucidofobie)
- 3) Ce se-aude cu căminele promise cu preț redus?
- 4) Cum de s-a ajuns ca toată lumea să tacă milc cu numai trei săptămîni înainte de începerea euROconului? (Nu vă speriați că am încheiat. Continuăm săptămîna viitoare.)

o Din motive personale, Ovidiu Bufnilă s-a retras din ProConSF (asociația scriitorilor profesioniști de sf). Nu-l vom uita niciodată.

o A apărut numărul 0 al revistei Orfeu din Orion sub îngrijirea binecunoscutului fan, grafician, scriitor și traducător craiovean Virel Pîrligras. De remarcat faptul că cel puțin în acest număr majoritatea scriitorilor sînt români și îi amintim numai pe Victor Martin, Dan Merișca, Mircea Liviu Goga și Virel Pîrligras. O biuță albă umată- din păcate- de un șirag de bile negre. Dorința de a scoate un număr dizident, poate că ar mai fi fost trecută cu vederea în '90 cînd era normală, dar acum frizează absurdul. Tot

fandomul cunoaște disensiunile apărute între craioveni, așa încît modul revanșard în care e concepută revista e de înțeles. Ce este de neînțeles este antrenarea unui profesionist de talia lui Virel Pîrligras în așa ceva. Formula în care a apărut Orionul în '88 era ceva inedit, dar asta este valabil pentru vremurile de atunci; acum condițiile sînt cu totul altele. Chiar dacă și atunci Virel era motorul echipei și o făcea să funcționeze, era totuși vorba de o echipă, dovadă că acest număr 0 este un avorton al funcției reviste. Acolo unde spontaneitatea și non-conformismul aducea atunci un suflu proaspăt, aici înfîlmăm chestii fumate și demonetizate cam de mulțor. Păcat! Încă un mit a fost sfărîmat. Și ca

surpriza să fie totală Orion anunță apropiata apariție a revistei Fergonaut. Măcar de-ar drege ce-au stricat.

o Altă revistă veterană, altă deziluzie. E vorba de Paradox, numărul 1/1994 (sic!). Singurul calificativ posibil este de jalnic. Tehnoredactarea și condițiile tipografice în care a apărut au determinat o subită creștere a respectului meu pentru fanzinele editate de "neprofesioniștii" din diferitele cenacuri din țară. În acest număr puteți citi o năvală de Costel Baboș și două traduceri (sau numai una singură dacă ați citit deja traducerea din Philip Jose Farmer care a mai apărut de vreo două ori.

SCIENCE FICTION

Serge BRUSOLO
LACATE
CARNIORE

SCIENCE FICTION

Sorin ȘTEFĂNESCU
SAMANUL

Radu GLODAN- Cluj- Napoca
Am vorbit cu cei de la difuzare pentru numerele care îți lipsesc. În ceea ce privește cărțile, urmărește "Poșta redacției" unde vom publica în curînd adresa difuzorului care te interesează. Pentru cărțile apărute la Nemira și Savas Press îți sugerăm să te adresezi direct la sediile editurilor respective.

Cătălin TENIȚĂ- București
1) Da, mă interesează foarte mult traducerea din Sterling, ca și nuvela "Guide Dog", așa că trimite-le cît mai urgent;

2) În măsura în care vom dispune de suficiente materiale vom realiza și numere speciale cu autorii tăi preferați;

3) Almanahul JSF va apare în curînd, probabil pînă la euROcon.

Andrei NEBELEAC- Rona de Sus
"Lumina" ta este mult prea palidă pentru a fi publicată. Chiar dacă proza vădește oarece deprinderi componistice, tonul general este de lăăăăăă liricoido-lacrimogenă. Iar de idee ce să mai vorbim... Chiar nu poți să găsești ceva mai puțin convențional? Mai încearcă. Merită.

Florin-Iulian HRIB- Hunedoara
"Misiunea de recunoaștere" nu a fost suficient de bine pregătită, așa încît a căzut într-o ambuscadă întinsă de estetica și logica reunite. Îți sugerez să citești articolul lui C.T. Popescu din Almanahul Anticipația '88, '89 sau '90 (nu mai rețin exact) și o să-ți dai seama că un corp dizolvat nu are cum să rămînă fărîmițat. Oricum ești mult prea tînr pentru a încerca să scrii hard sf. Nu ai cum să posezi suficiente noțiuni științifice pentru așa ceva, dar dacă simți că vrei să scrii contactează un cenacul.

Adrian TUDORICĂ- București
Vei primi numărul solicitat prin intermediul PTTR-ului.

Aurelius BELEI- Brăila
Mulțumim pentru felicitări. Ți le întoarcem cu una în plus: pentru noul premiu obținut la Slatinal (Auzi, nu ți se pare că lei cam multe în ultima vreme?)

Paul GHEORGHE- Tulcea
În Tulcea există deja un cenacul sf cu vechi state de serviciu și coordonat de un profesionist (colaboratorul nostru Nicolae Ariton), deci caută-i mai bine și recitește rubricile de știri din JSF-urile mai vechi. Într-unul din ele vei găsi adresa și data la care se întîlnesc membrii "Milanului III".

Cei care nu au primit încă răspuns îți rugăm să mai aibă puținică răbdare.

JURNALUL®
S.F.

Premiul Convenției Naționale de SF 1993

Editat de : **INTACT**

Colectivul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef),

Număr realizat de:

Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Dan MERIȘCA, Cristian

IONESCU, Nicolae C. ARITON, Mihai Dan PAVELESCU,

Petrică SÎRBU, Dan POPESCU, Isabela ION (Redactori)

Marian IRIMIA (fotoreporter)

Adresa redacției :

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București

tel. fax: .3.12.71.35

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

ΠΙΝΕΙΣ ΤΕ ΚΑΙ ΒΙΒΕΙΣ

1.EROTISM ȘI SF

Mulți confundă în mod nejustificat erotismul cu pornografia din cauza unei insuficiente etalonări estetice. Pe cînd scriitorul pornografic este un prizonier al conștiinței de castă incapabil de autodepășire, autorul erotic are conștiința că în fiecare dintre demersurile sale angajează devenirea umanității. Mai clar: pe cînd eroii primului "dezbăt" de zor în așternut încercînd să-și ofere mutual maximum de satisfacții posibile, personajele celui de-al doilea contemplă sexul meditănd dureros la condiția popoarelor subdezvoltate.

Se uită adesea că în majoritatea perioadelor istorice manifestările culturale aveau fundamentări și conotații erotice (vezi titlul). Așa cum erotismul poate fi întâlnit în toate compartimentele artei, el este prezent și în sf. "Descoperit și utilizat" destul de tîrziu (comparativ cu mainstreamul), erotismul a fost într-o primă fază o "găselniță" revoluționară pentru matca bine îndiguită și cuminte prin care curgea seful pînă prin anii '40 într-o perfectă apepsie sexuală. Revoluționară pentru că acolo unde există erotism se violează un tabu. Erotismul este un joc pur intelectual.

La noi în privința sefului cu nuanță erotică nu pot decît să utilizez pentru descriere decît foarte uzitatul și foarte la modă: CARE EROTISM? La drept vorbind ar fi fost extrem de greu, chiar imposibil avînd în vedere celebrele "norme" ale "eticii și etichetării", ca să nu mai vorbim de ..., dar mai bine să nu mai vorbim și să ne întoarcem la erotismul nostru. Optzeciștii au încercat ei ceva și-mi aduc aminte cu nostalgie de vremurile fericite ale copilăriei mele cînd cititorii juisau la vreun pasaj mai decoltat de genul: "....." sau vreo expresie mai îndrăznească ca ".....". Fericite vremuri! Dar de-acu' s-a isprăvit: băieții s-au apucat de treabă și erotismul de urechi și l-au strecurat în puritana ogradă a sefului românesc. Ce o fi, om mai vedea- și mai ales cum!

Bun, voi fi întrebat, dar de ce erotism? Ce, pînă acum am murit fără el? Aș putea replica prin nevoia ca "science fictionul să devină adult"- replică celebră la ăia de peste gîrla Atlanticului, dar realitatea este că seful românesc era cam pe ducă și îi trebuia o infuzie/transfuzie de nou. Elementul de noutate (nu trebuie să vă gîndiți la o deșartă dorință de sincretism cu orice preț și cu orice mijloace/sacrificii/concesii/retrocedări/revendicări/etc.) fie că

s-a numit erotism, cyberpunk, fantasy sau oricum altcumva nu a fost decît o chestie concertată în vederea creării unei acumulări mai ales calitative în vederea apariției premiselor realizării unui salt (indiferent cum/de ce/pentru ce/cine/unde numai înainte să fie).

Acesta este un aspect, hai să-i zicem, conjunctural. Ar mai fi o chestiune ce merită punctată: există vreo motivație susceptibilă de a susține abordarea realității și imaginarului erotic din prisma sefului? Ei bine, să trecem atunci la:

2. DE LA CHIMOCYBERSEX LA TEHNOLUPANAR

Ce vă voi înșirui în rîndurile următoare este numai realitate pură sau realitate imediată.

O excitație erotică vizuală ajunge prin intermediul reținei la cele cinci zeci de milioane de celule protosintetice legate de milioanele de fibre nervoase ce intră în alcătuirea nervului optic și care o transformă în impulsuri electrice. Coapsele, mușchii, sinii partenerei determină 30% din creier să lucreze la randamentul maxim. În acest timp imaginea este descompusă, divizată și analizată în profunzime, culoare, formă și mișcare în "camerele obscure" ale cortexului: inconștientul.

Informația trece în "nuca" talamusului care este stația releu a tuturor impresiunilor senzoriale înregistrate de corp. Talamusul le mixează și le redistribuie centrelor aferente de analiză. În talamus reprezentările lumii exterioare se suprapun peste mediul interior creînd emoțiile; informația își pierde neutralitatea pentru a se încălca de efecte și corespondențe.

Acestea sînt efectele provocate doar de o cauză imagistică, de o excitație vizuală, deci; "ciripiturile" partenerei/partenerului excită talamusul după care alunecă spre hipocamp, zona limbică a memoriei, prin intermediul conexiunilor neurale, dar și prin produși chimici: hormoni și neurotransmițători. Hormonii, produși de glandele suprarenale- precum glandele medulo-suprarenale, ovarele sau tiroida- sînt mesageri pentru distanțe lungi propagîndu-se prin sînge. Neurotransmițătorii sînt produși de creier și mijlocesc transmiterea informației între neuroni pe distanțe foarte scurte (și foarte rapid).

Testosteronul- hormonul masculin- îl irigă pe bărbat din testicule pînă în creștet, în timp ce femeia cunoaște aceeași stare datorită oestradiolului, hormonul feminin, ce se propagă dinspre ovare către neuroni. Fiecare posedă un

receptor adaptat pentru diferitele molecule volatile. Feromonii, cvasiimperceptibili, declanșează chimia erotică. Ei sînt analizați în hipocamp și rinencefal. Semnalul este decodificat și trece în hipotalamus unde întîlnește sistemul nervos central și sistemul hormonal. Trebuie spus că homosexualitatea există și la nivelul hormonilor: pentru a dialoga cu un anumit neuron testosteronul trebuie să se transforme în hormonul feminin- oestradiolul. Deci, sub influența acestei dictaturi hormonale creierul lucrează într-un androginitism absolut.

Alți hormoni cu oarece funcții erotice sînt distilați de hipofiză: luliberina comandă și accelerează mișcările în timpul actului sexual, iar ocitocina multiplică sensibilitatea nervoasă a zonelor erogene.

Nu vreau să distrug aici iluzia perpetuă a inefabilului fior amoros reducîndu-l la ariditatea reacțiilor biochimice, ci doar să demonstrez cît de ușor poate fi determinată mașinăria umană (cibernetica, în treacăt fie spus, nu se ocupă numai de computere după cum cred mulți)- cu un minimum de efort tehnologic (posibil în cîțiva ani)- să se lipsească de complementarii sexuali. La această facilitate a utilizării hormonilor (sintetizați sau nu) se adaugă găselnița acestui sfîrșit de mileniu: **realitatea virtuală**. Deja echipați cu **dataglove**-uri și **eyephone**-uri noii Casanova ai rețelelor așteaptă noul produs al tehnologiilor de vîrf: **datasuit**, un combinezon doldora de senzori, captatori senzoriali și inversori de efort care permite simularea reacțiilor senzoriale. Pînă atunci, în încăperile de izolare senzorială de la **John-David Learning Institute** din Carlsbad (California), amatorii, scufundați în apa sărată și încălzită la temperatura corpului și privind filme video sau "ascultînd liniștea", ating- zic ei- absolutul extazului. Pentru 200 \$/h, fără a se atinge, își produc orgasmul vieții în imponderabilitatea hipnotică din cuștile lor printr-o perfectă osmoză mentală, mai carnală decît un banal scurt orgasm fizic (se pare). În căutarea Nirvanei personale **"new age"**-ul recuperează mitologiile psihedelice ale anilor '60: se vorbește de "căutarea viziunii" și chiar de "LSD electronic". Cam exagerat nu vi se pare?

Dar totuși cum credeți că vor fi "rendez vous"-urile de mîine? Ai întîlnire cu o tipă înaltă și blondă. Cu Pacificul în iriși și o overdoză solară gravată în bronzul pielii. Dar ea se gîndește numai la computerul personal. Tot timpul. Iubitul ei, minunatul ei "silicon lover", cum îl alintă în intimitate. Îl alintă pe el pentru că ție nu-ți spune decît: "Da' un soft mai de Doamne-ajută, n-ai?"

Acum e pură speculație, dar mîine... Deja sexul este pe calea unei realități artificiale gîrate informatic. O lume virtuală unde amantii vor fi perfecți cu numai cîteva reglaje tehnice. Computerele sînt gata. Pentru simplii bărbăți, ca noi, concurența va fi dură, lupta inegală; femeile vor prefera delicatelor noastre omagii tovarășia căștilor 3D și **datasuit**-urilor. Sub ochii lor, calculat în timp real și proiectat pe ecranele cu cristale lichide, vor vedea unduindu-se corpul masculului ideal. Pielea le va fremăta sub mîngîierile savant concepute de softuri specializate. Transmise prin microsenzorii încastrați în textura combinezoanelor speciale. Iar mai tîrziu prin conectare directă la centrul respectiv cervicali. Fericire în direct cu cîteva fire de siliciu...

Dragoste virtuală mai reală decît realul. O lume fără frontiere unde totul va fi permis. Ca și posibilitatea de a cere partenerului, impudicului computer, toate plăcerile interzise.

P.S.Există totuși și părți bune: odată generalizat "computer sex"-ul vor fi îngropate și maladiile transmisibile sexual (în sfîrșit ar fi o cale de a izola SIDA), dar băieții veseli ar putea inventa niște viruși de altă natură care prin intermediul componentelor de siliciu să...

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTAET

Director administrativ:

Titus GUVIR - tel.: 3.12.93.66

Tehnoredactare:

Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere: Floriana STRUGARU

Corectură: Anuța VINȚEANU

Montaj offset:

Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE, Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marin TUCĂ

GOATZA

1. Gabriel Nizar

Trăim în Goatza. Adică, în Mama. Goatza este mama mea și a tuturor fraților și surorilor mele. Sute, sau mii, atîtia suntem. Astrid Litvak, sora mea esențială, mi-a spus chiar că s-ar putea să fim câteva zeci de mii.

Dar asta nu e important. Nu contează câți suntem. Așteptăm în Goatza, nenăscuți de atîtia ani, înmulțindu-ne. La fel cum ne-a înmulțit și Goatza pe noi, umblînd în lumea ei externă. 33 de ani, din care 20 i-a folosit ca să ne producă pe noi, ca s-o citez tot pe Astrid, care, de altfel, trebuie să apară din moment în moment, să-mi spună ce a făcut cu ochii Goatzei.

Ochii Goatzei ne-au scăpat de sub control în ultimele ore. Toate conductele pe care le-am tras (cu tot ceea ce poate însemna precauție în interiorul Mamei) între retinele ei și Protectoratului Inferior, au fost pulverizate. Meticulos. Așa cum numai Rurik și Kali știu s-o facă.

Le vine ușor la îndemână. Retinele și ochii (de fapt, aproape tot capul Goatzei) aparțin de Imperiul de Mijloc. Teritoriul lor. Iar ei, fundamentalisti imbecili cum sunt, ne torpilează toate tentativele de ieșire. Și asta înseamnă, printre altele, și interdicția de a vedea ce se petrece afară. În lumea externă a Goatzei.

Iat-o pe Astrid. Coboară prin Artera Perlelor, vertical aproape. O văd cum zâmbește dintre ciorchinii albi și moi care, cu certitudine, vor da din nou Mamei dureri de rinichi. Pentru că, cea mai sigură zonă a Protectoratului, dincolo de puterea de foc a Imperiului, este rinichiul stîng al Goatzei. Aici ne-am stabilit Cartierul General. Aici o doare pe Goatza cel mai mult, mai ales când face contorsionism la bară pe strada Yathreb.

„Poate că ai o lombosciatică”. I-a spus unul dintre doctorii care a plecat cu ea de la bara pe care Goatza numai că n-a lins-o.

„Lombosciatică!” I-a întrebat Mama. „M-ai futut toți cum ai vrut, pe unde ai vrut și în orice condiții atmosferice ai avut chef. O fi cald în Al-Madinah, da' uite că eu tot am făcut ceva la rinichi... am răcit dracului, la rinichi.”

„Pielonefrită!” s-a strîmbat medicul neîncercător, doct. Și s-a pregătit să ne pompeze un nou set de frați și surori în Mamă. Aia știu că a fost o șarjă teribilă! Oligocelulari ca și noi, nu s-au născut, exact ca și noi, și au aderat, aproape toți, la Protectoratul Inferior. Poate că vroiau și ei să iasă ca să-l cunoască pe deșteptul ăla de tată al lor care nu fusese în stare să-i pună Goatzei un diagnostic cum trebuie. Deși o regula, trebuie să recunosc, cu mult spirit de răspundere. Un

prestidigitator înăscut al canapelelor.

„Am restabilit legătura.” a început Astrid și s-a scuturat de sângele Mamei care îi năclăia părul negru. „Putem din nou să vedem afară.”

Am dat din cap: „Kali, sau Rurik, bănuiesc ceva?” – o întrebare stupidă. Kali și Rurik erau mereu cu ochii pe noi.

„Kali și Rurik sunt mereu cu ochii pe noi.” spune Astrid în timp ce-și șterge fața cu una din plasele biliare luate din Ductul Victoria. Doar atît cât să n-o doară pe Mama și să poată să digere, în continuare, așa cum trebuie. Pentru că, între timp, îl lăsase pe doctorul ăla care, chiar dacă era un idiot, măcar o ducea pe la colegii lui mai răsăriți.

Figura alungită a lui Astrid, verde de sucurile biliare acum, mi-a surâs:

„L-am botezat pe Harry Fatimidul.” – avea dreptate. Cu o zi în urmă intrasem în Golful de Chihlimbar și-l botezasem pe Harry, așa cum o cereau datinile noastre de Profeți ai Protectoratului. „L-am botezat pe Harry și vedem din nou în Al-Madinah. Nu sunt niște motive suficiente?”

Deja e prea mult pentru Astrid. De obicei, face doar niște aluzii greu perceptibile. E sora mea esențială și cred că aş putea să fac abstracție de sucurile biliare care i se scurg, amestecate cu sânge, pe pielea excesiv de albă.

Gâfâie și închide ochii. Ca de fiecare dată. Gâfâie cu gura închisă, ca și cum s-ar jena să n-o audă ceilalți frați și surori care mișună prin jur.

Dar asta n-o ține mult. După un timp, vibrează țipînd scurt, în aplauzele celorlalți Profeți. După ce își revine, mă întreabă: „Nu crezi că aş putea să-i nasc afară?”

Astrid și aluziile ei. De fapt, era fericită să-mi amintească de apropierea zilei mult așteptate. Ziua exodului din Goatza, pe care o pregăteam încă de când ne născuserăm.

Sau, cum spunea Astrid, care se pregătise încă de când Goatza nu era nici în intenția testiculelor tatălui ei, pe vremea când nici tatăl ei nu era măcar vreun amărât de spermatozoid care să înoate ca un păstrăv în amontealele uterului străbunicii mele.

„Pe vremea când Mama noastră era alta. Nu Goatza.” cum spunea Astrid.

2. Kali Octal Fujimori

Nenorocirea e că, spre deosebire de Al-Madinah, atît Imperiul de Mijloc, cât și Protectoratul, sunt teritorii tridimensionale. Mult mai greu de păzit. Din cauza asta, căteaua de Astrid a restabilit conductele care pleacă de la ochii Mamei. Ca să vadă, nenorociții dracului, ce paștele mă-sii se întîmplă pe afară. Și să plece din Goatza. La Exterior. Să ne răspîndească sămînța în Al-Madinah și în alte orașe, în loc să stăm în Goatza atît cât este scris. În loc să mergem în altă Mamă în care să continuăm să ne înmulțim, netulburați.

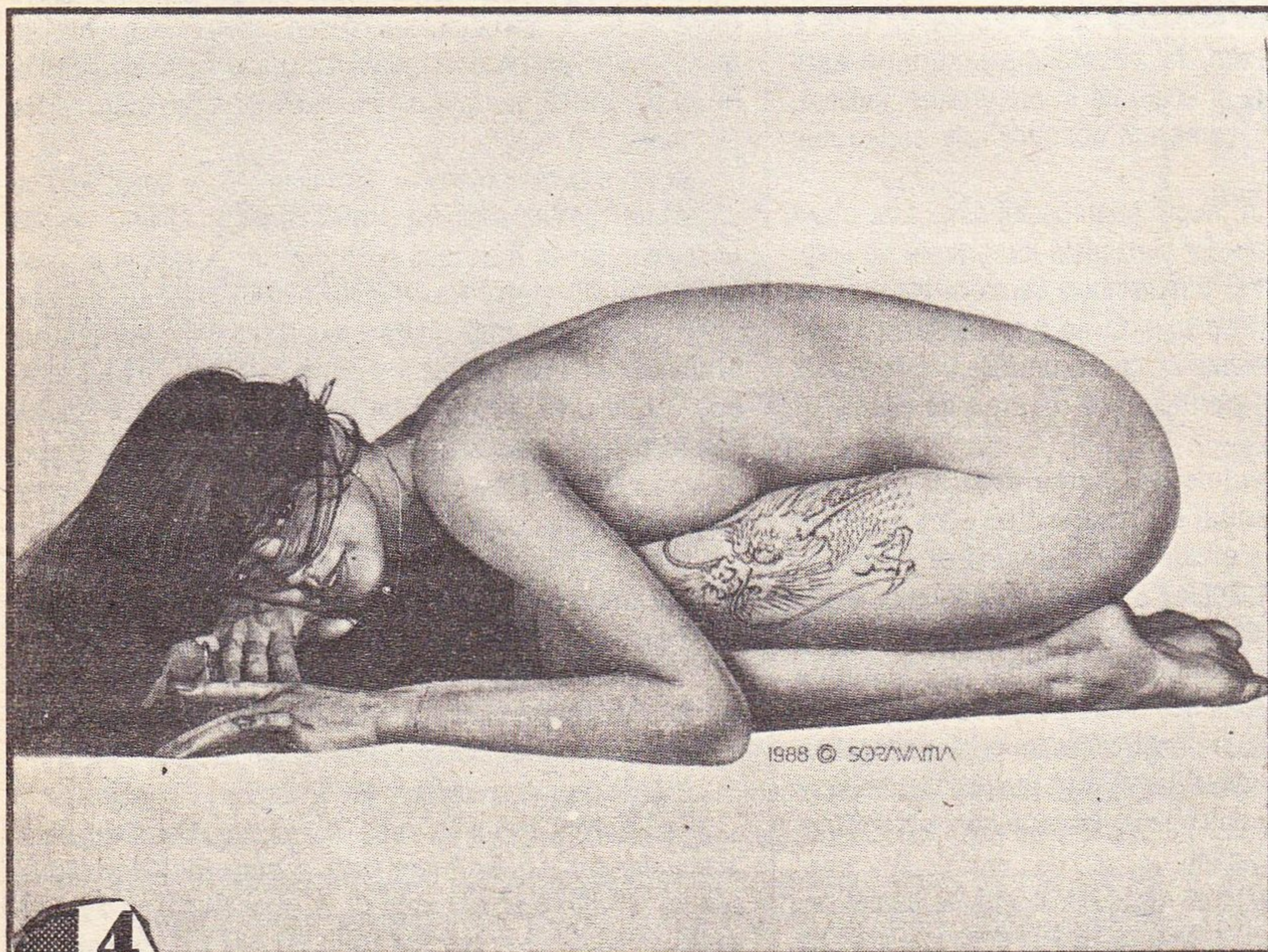
„Aleși!” îmi spune Rurik. Fratele esențial care mă linge așa cum o linge pe Mama actualul ei amant, bancherul. Bancherul ăla care fumează ca și cum ar linge-o pe Goatza. Ai naibii, cred că fumează cu toții pe afară numai că să-și amintească cum era când sugeau la sfîrcul mamelor lor!

„Suntem Aleși cu toții.” îi răspund lui Rurik. „Dar ăilalți se cred pe deasupra Profeți, și vor să plece din Goatza.”

Am crezut că nu mă aude. Gîndindu-se, ca de fiecare dată când mă linge, că o linge pe Astrid. Ca și cum eu n-aș fi tot sora lui de sânge! Ba chiar și de tată. Căteaua de Astrid! Se prefăce că-l iubește pe Gabriel și, de fiecare dată când trece prin Imperiu, își lasă dăra de feromoni ca să-l excite pe Rurik.

Mă înșelasem. Gîndindu-se, sau nu, la Astrid, Rurik mă auzise! „Și ce vrei să facem? Să-i distrugem? Știi că asta ar face-o bucăți pe Goatza!” – și continuă ca bancherul Mamei. Ca și cum ar fi fumat în teritoriile astea interne, tridimensionale, în care, bineînțeles că nu se putea fuma.

Știam că nu putem să distrugem Protectoratul. Mai încercasem. Ultima oară, reușisem să-i provocăm Goatzei un absces lombar, gata-gata să se spargă în peritoneu.

1988 © 502/W/M/A

„Fii liniștită.“ Mi-a zis Rurik. „Câtă vreme stăpânim creierul Mamei, câtă vreme Imperiul controlează cele Două Coline, nu e nici un pericol.“ – și a continuat să-mi parcurgă corpul ca un vidextractor, ca și cum s-ar fi

[illegible]

Noroc că Goatza s-a lăsat de
cafturi, pentru că îi pregăteam o
boală de zile mari, care să ne
permită exodul. De fapt, existența ei
din ultimul timp se schimbaseră radical.
Ce-i drept, își găsise un tip mult mai
liniștit, unul care lucra în
comunicații. Unul care nu

facea cu ea decât ceea ce facem și noi în interiorul Ei. Ca între frați, adică, asta îi făcea...

Schimbarea comportamentului Ei mă face o dată mai mult să cred că exodul din Goatza e înscris undeva dincolo de carnea Mamei, dincolo de testiculele bunicului, dincolo de uterul străbunii... Faptul că momentul optim pentru exod coincide cu viața relaxată pe care a adoptat-o Goatza, repet, mă face să cred că pentru noi, Profeții, lucrurile sunt scrise dincolo de carne chiar! Dincolo de biologic, vreau să spun! Scrise în timpuri imemorabile, când Mama noastră era alta!

„Stomacul?” – răspunsul e tot pozitiv, pentru că Gabriel mai zvăcnește din trupul lui lucios în năvodul dendritic și-mi spune: „Rinichiul e al nostru, așa că, pot spune că stăpânim situația. Controlăm corpul Goatzei.”

„Organele ei interne, vrei să zici.” îl corectez.

„Știu bine ce vorbesc!” se răstește Gabriel. „Îi controlăm organele interne, deci o controlăm pe toată!”

S-a enervat. Poate că o fi mirosit că eu și Rurik... Dar, după cum am mai spus, Rurik nu miroase. Gabriel nu bănuiește nimic și nici n-are cum să bănuiască, pentru că totul este înscris dincolo de carnea Goarzei. N-are de ce să-mi fie frică. Exodul și toate întâmplările aferente sunt predestinate.

Am pus stăpânire pe organele Mamei. Vom forța, în curând, intrarea în cele Două Coline. Vom iniția devenirea noastră din oligocelulari în megacelulari și, după aceea, vom invada în ordine uterul Goatzei.

Problema e, câți frați și surori pot ieși din uterul Goatzei? Câți? Fiind megacelulari, ca și Ea, Goatza nu poate suporta sarcini mai mari de cinci, hai șase gemeni... Un calcul elementar ne spune că, în cel mai fericit caz, dacă Mama s-ar apuca să ducă la termen sarcini cu sextupletei, ar scoate la Exterior cel mult 30-36 dintre noi...

Ce mai uluială pe cunoscuții Ei din Al-Madinah! Goatza s-a lăudat la toată lumea că poate să se reguleze fără probleme în ceea ce privește „intercepția, recepția și contracepția” după cum se amuza să le explice.

Ceea ce arăta că totul e înscris. Să te apuci să naști așa, torențial, angajată parcă prin contact, are ceva dintr-un miracol.

„Peste zece minute ne propagam spre Arterele Poligonale!” stabilește Gabriel emfatic și părăsește dendridele Goatzei care, trebuie că respiră ușurată acum. Ochii lui care nu se desprind de ♡-ul meu! „Pe viitori noștri Profeți, o să-i naști la Exterior!” proclamă el.

4. Rurik Saarinen

Pe ai mei? Pe ai lui Gabriel? Pe ai cui copii îi va naște Astrid în Al-Madinah? La ora asta, Profeții trebuie să se afle în dreptul Arterelor Poligonale, gata să urce în amonte. Desant în Imperiul de Mijloc. La Două Coline.

Cele Două Coline erau cheia Goatzei. Hipotalamus – neurotransmițători – hipofiză – hormoni – ovare – hormoni – uter. Uter gata să primească embrionii. Uter care i-ar fi colectat pe frații și pe surorile care rătăceau prin Mama. Uter gata să-i scuipe afară. La Exterior.

Kali se arcuiește toată. Ohooo, ce-i mai place! Înghite tot, și la propriu și la figurat, câtă vreme nu mi-a atras niciodată atenția că eu și Astrid... Nu mi-a spus niciodată: Montague & Capulet, Cain & Abel, Ereț Israel & Palestina.

Face compromisul ăsta. Iar eu mă străduiesc s-o înnebunesc acum, s-o umplu de sex, atât pe ea, cât și pe ceilalți Aleși. Am alergat toată ziua prin cortexul limbic, Cornul lui Ammon, prin Hippocamp și corpii mamilari. Am deversat tot ce era hormon sau neurotransmițător sexual și i-am făcut pe Aleși să se scalde într-un debaclu orgiastic. Goatza însăși, miorlăie și face pe broasca răsturnată printre mobilele tipului care lucrează în comunicații...

Știu precis că peste 90 de minute o să i se facă rău. Goatzei. O să aibă senzația că se sufocă, inima o să-i fluture în gât, pancreasul o să-i reverse insulină până la refuz și-o s-o bage în comă hipoglicemică, rinichii o să i se blocheze și toată apa pe care a băut-o de șase ore încoace o să rămână cu noi, înăuntru, făcând să plesnească țesuturile Mamei.

Iar noi, obosiți de sex și speriați de ce i se întâmplă Goatzei, o să încercăm să-i corectăm funcțiile care derapează. Șoc. Nervi. Stress ca să echilibrăm. Groaza că ne ducem naibii cu toții, așa cum am văzut prin ochii Goatzei că se întâmplă și oamenilor de la Exterior. Ca la cutremurul de anul trecut din Al-Madinah.

Mama care se va duce la biserică să-și ceară iertare (după ce-și va fi revenit) pentru că iar a pedalat prea tare pe sex și s-a îmbolnăvit. Și noi, Aleșii, care ne vom da seama prea târziu că n-am stat unde trebuie, la Două Coline, adică.

@@@

mai vreau așa îți place așa îți place așa știu că-i place din cauză că respiră ca peștii ăia pe care îi prindea doctorul și-i arunca goatzei la picioare poate că îi place la fel de mult cum îi place și goatzei care crede prostește în bisericile alea pe care le-au inventat prin

al-madinah și prin celelalte orașe bisericile alea în care se duc să se roage pentru că și pentru că

Toate bisericile alea inventate când, de fapt, dincolo de carne e scris foarte clar. Astrid, de pildă, e sigură: „Suntem noi, Profeții din Protectorat. Noi vom propovădui la Exterior. Și sunteți voi, Aleșii din Imperiul de Mijloc. Voi veți propovădui în Interior.”

Sora mea Astrid pe care o. Sora mea Astrid care, încălcând înscrisul din carne, a acceptat să ducă os și sânge de Ales la Exterior. Ca să dea peste nas situației, în general.

„Îmi pare rău că n-o să te mai văd.” îi spusese. „Și-mi pare rău că Gabriel o să te mai vadă.”

„Gabriel?” s-a mirat ea și s-a prefăcut că mă sărută în ureche. Dar mi-a spus în șoaptă unde se va afla Gabriel când vor iniția exodul. „Pot oricând să-mi botez unul dintre copii cu numele de Gabriel.” a făcut ea, ca de obicei o aluzie. La numele unui arhanghel.

Așa că, făcând-o pe Kali Octal Fujimori să plesnească de sex, mă gândeam la capcana pe care i-o întinsesem lui Gabriel Nizar, fratele meu care se masturba în vaginul surorii mele. O fagocitoză perfectă, mi l-am imaginat eu pe Gabriel lizat de macrofage.

5. Goatza

Mi-au spus: n-ai mai fost gravidă până acum. Eh, uite ce se întâmplă când rămâi gravidă la o vârstă atât de înaintată! (porcii – n-am decât 33 ani!)

Le-am spus: cum naiba de n-am mai rămas gravidă până acum?

Mi-au spus: poate că ăia cu care te-ai...

„Unu' dintre ăia ești chiar tu!” i-am retezat-o doctorului Nizar, care își dădea și el cu părerea pe lângă patul meu de spital.

„Ce-a fost, ce n-a fost, n-are importanță.” ne-a întrerupt profesorul. „Ai folosit cumva contraceptive orale?” m-a întrebat apoi cu blândețe.

„N-aveam nevoie. Intercepția, recepția și contracepția n-au fost niciodată probleme pentru mine...”

S-au prefăcut că îi amuză jocul meu de cuvinte. Politicoși. Știam și eu că e un banc tâmpit.

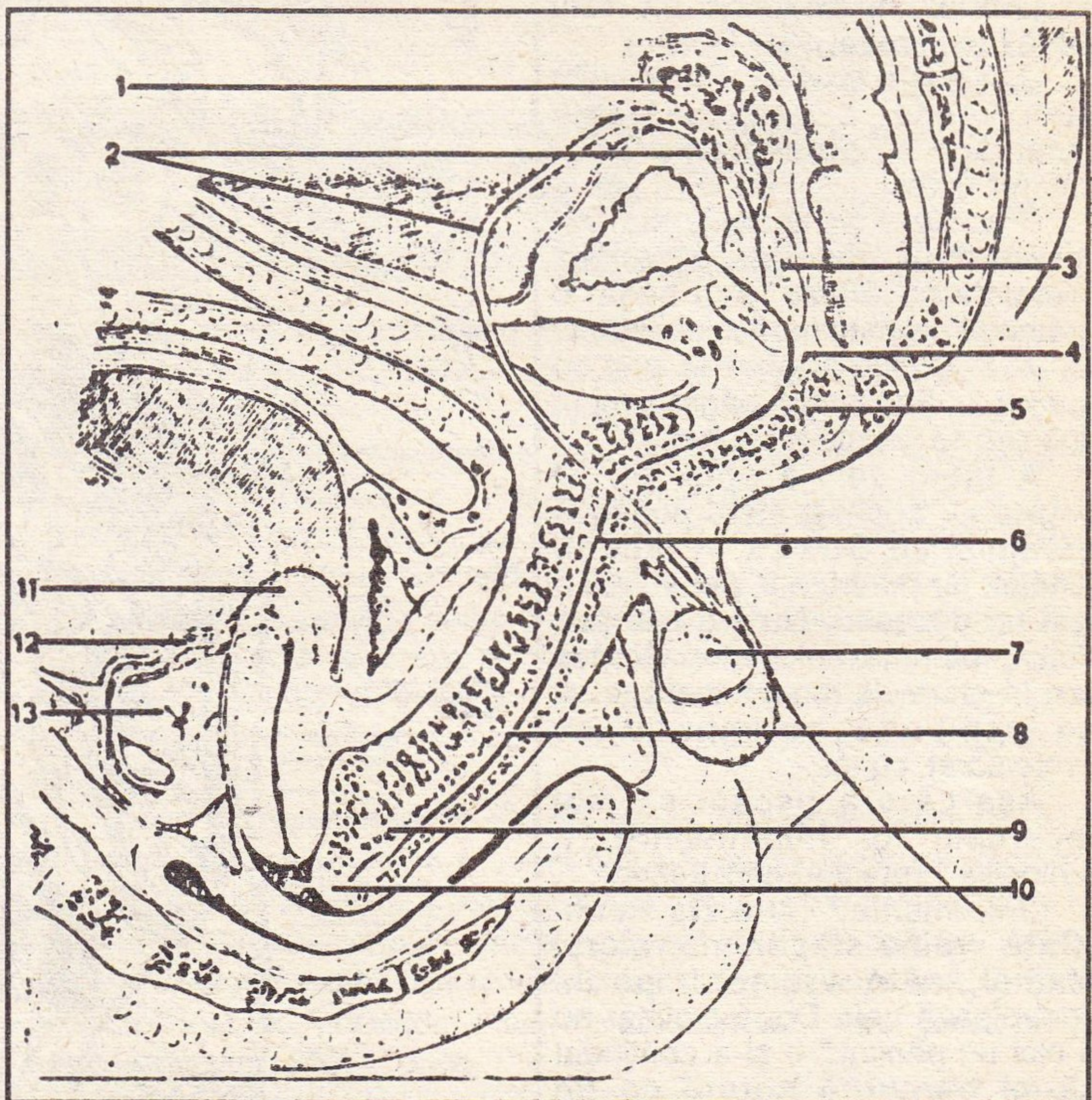
„Știi de ce te întreb?” mă întreabă profesorul. „De obicei, contraceptivele orale predispun la sarcini multiple. Iar când am evaluat cazul tău, te-am examinat la ecograf și am văzut că ai șase embrioni... Vei fi mama a șase copii!” a încheiat el.

M-au privit cu toții. Atenți. Dar n-am intrat din nou în comă profundă, așa cum se așteptau.

6. Profeții

De fapt, Goatza a vrut să spună că a rămas în continuare în Somnul Ei. În Lumea Comei și a Somnului. Adică, în Exterior. Unde am ieșit să prorocim. Pentru ca, cel puțin în sfera de viață pe care îl petrec în orașe ca Al-Madinah, adormiți, oamenii să se închine adevăratului mesaj. Propovăduit de noi, Profeții Comei și ai Somnului.

Aducându-l de dincolo de carnea goatzei în geografia comună a viselor

Lui Ionuț Bănuță pentru că i-a inventat

– Băi, frecanșiiilor! Ia! Faceți-vă-ncoa'!

Corban, motocentaurul.

Ghenade mai izbește o dată cu vârful metalic al cizmei fața celui prăvălit la pământ. Mnemosian, tehnoghulul Marelui Hanat de Răsărit. Se aude un pârâit, nasul, și câțiva stropi improașcă pantalonii cândva albi, de dimie. În loc de înjurătură vine al doilea șut. Orbita din care s-a scurs ochiul după prima lovitură pare o gură hidoasă, știrbă, bună

„să-mi bag...”

Ostrea, celălalt puști, termină de ejaculat, își ascunde puțolica-n pantaloni și o face atât de bine, că n-o mai găsește trei săptămâni. Prezența morții îl excită întotdeauna.

„Și eu? Cum o să mor, mamă, cum?”

„Nu fi tâmpit! Și te-am rugat să nu mă mai regulezi la cap cu întrebarea asta.”

Totul e un gând, o amintire. O tresărire în timp. Un sughiț.

Adevărul e că arată bine măsă. Pocnitoarea. Curva de motocentauri. Clova Hargonaria, a 24-a descendentă în linie dreaptă din Clovis al II-lea, regele Hargonului. Adică are sânge albastru.

„Are pe dracu'! Prin vinele astea curge spermă, nu sânge.”

Ghenade și Ostrea îl lasă în praf pe Mnemosian și se apropie de motocentaur.

Organotul și mușchi, sudoare și crom. Îndemănare, viteză. Cine crează astfel de ființe este Dumnezeu.

La marginea drumului, pe un ecran imens, Masna Piya își montează dextra și solo-ul izbucnește ca un pocnet de muguri. Nimeni nu rezistă la așa ceva. Biocurenții induși sfichiui copacii răzleți care se pleacă sub cântec. Sensongul crește, devine, urcă amplificat de senzațiile copiilor. Dextra maestrului aleargă peste corzi, degetele aproape că nu se văd, viermii dorinței își fac loc prin mușchii băieților, li se adună în pântec, sub, acolo. Ar urla dar cine să-i audă? Și-atunci se apropie de tehnoghul, îl înșfacă

de brațe, îl târâsc spre Altarul Curului Crăpat, copacul cu două trunchiuri, și-l proptesc acolo, îi sfâșie hainele și când carnea roz-gălbui se ivește descoperind rozeta

„netedă și tunsă, crapă de nu-i unsă” pantalonii le cad în glezne ca la o comandă și, cu sexele-n vânt, se reped asupra prăzii. Șacali. Ochii motocentaurului, ochi de acvilă. Sufletul îi planează în cercuri deasupra. Așteaptă. Ghenade, mai forțos, îl îmbrânțește pe Ostrea și cade singur în hăul care se deschide primitiv și îndatoritor, ba chiar simte și o oarecare tresărire, Mnemosian n-o fi mort, nu e, nu. Împinge disperat de parcă ar vrea să intre cu totul, de partea cealaltă contracțiile, voluntare?, instinctuale?, încearcă să-l rețină cât mai mult,

„rămâi, ești prea frumoasă”

numai Ostrea, cu daravela-n mână, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, se bălângăne pe picioare, ca limba unui ciopot vestind nenorocirea și nenorocirea chiar iese din gura lui.

– Umfla-ți-s-ar cât țâțele soră-tii! Umfla-ți-s-ar, așa să ți se umfle!

Mnemosian, cel tăcut, cu ochiul încă șiroindu-i pe bărbie, cu Ghenade înfipt în cur, ținându-se bine de cele două trunchiuri ale copacului strigă, strigă pe limba lui, dar ce strigă?, moare, moare, urlându-și moartea, cu Ghenade umflându-se-n el, spărgându-i mațul, lipăindu-i prin măruntaie, ieșindu-i prin piept. Își dă duhul înfingându-și dinții în capul roșu apărut prin cămașă și Ghenade e-n culmea extazului. Își simte sexul pulsând dureros, sângele și măruntaiele tehnoghulului picură ca roua de pe frunze, sudoarea nopții, orgasmul timpului ce trece.

Apoi explozia. Nimic nu mai rămâne din Mnemosian, nimic din puștiul fără sat. Ostrea se uită și nu-i vine a crede. E prima dată când se întâmplă. Știe de mult că poate să facă lucruri doar gândindu-le dar așa ceva... așa ceva...

Răde. Își aduce aminte de Dochia, țâpoasa, sora lui Ghenade. Și peste imaginea ei se suprapune cea a maică-sii. Corban pleacă și praful stârnit face copacii să tușească. Pleacă și ziua odată cu ei. Înserarea se lasă molcomă, cu fâlfâit de aripi, cu șoaptele stelelor.

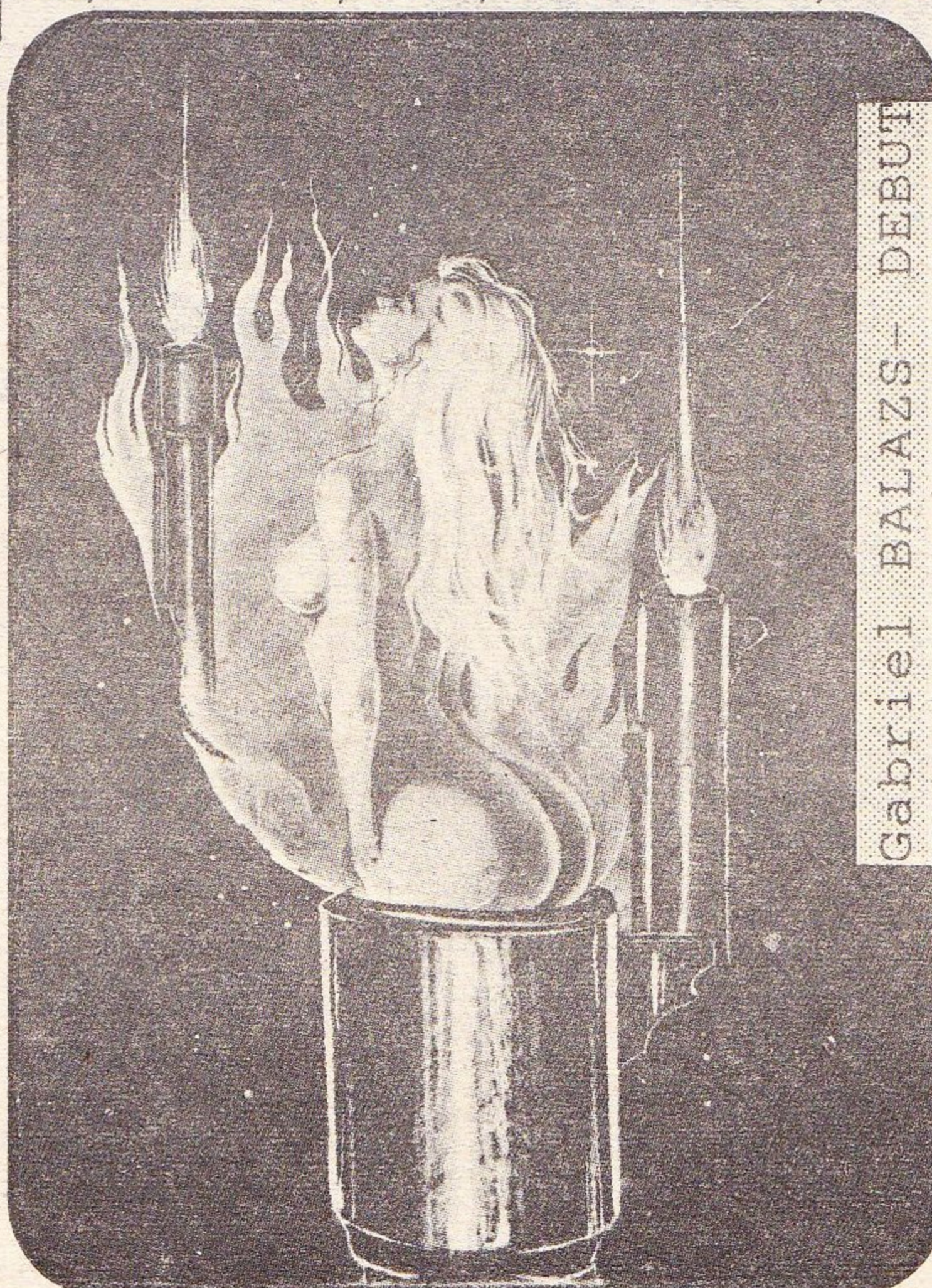
Clova Hargonaria se admiră în oglindă. Cămașa de voal mai mult arată decât ascunde. Are și ce. De s-ar putea desprinde în două trupuri s-ar iubi. Ca un drog sunt bărbații. Să fii toată viața dependentă de ei, ce tâmpenie! Genunchi păroși, cur păros, spate păros! Un sân e altceva, un fund de femeie sau o gură care să nu zgărie, să nu irite... Altceva.

Motocentaurii sînt altceva. Organotul și mușchi, sudoare și crom, îndemănare și viteză. O fac din mers, în goana mare. Motocentaurii, da.

Corban ajunge în fața ferestrei prin care Clova se vede trecându-și palmele peste umeri, peste sâni, printre picioare, oh, oh, oh! Corban, motocentaurul, o strigă:

– Clova!

și ea vine, voalul dând din aripi și planând rămâne pe jos, în drum, va trece cineva, îl va lua, îl va mirosi, Clova, sămbure de vis, miez

Gabriel BALAZS - DEBUT

de fericire „răcoare a nopții, dulce dar al clipitei”.

Poezie. Veche, ca visul despre motocentauri.

Corban și Clova. Ostrea e departe, hăt, pe deal. Nu-i vede, dar îl simte. Ca și când o bate vântul în față. Corbane, mai încet, e prea frumoasă, prea.”

Imagini care se succed și se suprapun: Clova, Dochia, Clova.

Și Corban nu încetinește, e nebun, ea își întoarce fața, organotul și mușchi, atâta întâlnește.

– Corbane, mai încet, mi-e frică, foarte frică!

și el tot înainte, viteză, îndemănare, mușchi.

Ostrea, departe, cu pletele-n vânt. Ca și când ar fi acolo.

– Corbane, tu ai vrut-o! Vin să ți-o-ndes!

Și vine. Așa cum știe el. Cu gândul.

Ostrea se uită-n jur și vede copacii alergând pe lângă el și drumul deschizându-i-se-n față. Organotul și mușchi, sudoare și crom. Clova, dinaintea lui, întoarsă, încearcă să-l ia în brațe. Pare Dochia. Sau Clova. Sau... Dochia îl sărută pe piept și el simte ceva ciudat, nu e ca atunci când se lasă sărutat de târfele din oraș, e altfel, parcă femeia își pune gândurile pe pieptul lui neted și lucios. Se oprește. Dă să descalece dar cu ce?, picioarele nu-s, e doar motocicleta pe care stă Dochia întoarsă spre el, întinsă pe spate, înălțându-i mijlocul cu picioarele, potrivindu-l, potrivindu-se, înșurubându-se, înghițându-l, pe tot, pe-ntreg, pe zeii!, pe mă-sa!, haidal!, haidal!, haidal!, hai...

Ostrea se prelinge, se risipește, e vânt, e adiere, apoi se adună și se prăbușește în drum. E singur în vârful dealului și undeva, departe, sub un copac, Corban și Clova își trăiesc viața lor, el și-o trăiește pe a lui. Și-a trăit-o.

Corban și Clova. Corban o ia în brațe și se pătrunde de ea, ca și cum ar îmbrățișa-o cu coastele,

poezie veche, ehei!

și mâinile lui intră-n carnea ei, îi mângâie, plămâni, îi prind un rinichi și el se zbate ca o vrăbie, pe dinăuntru are să i-o facă, i-o face cu degetul pe dinăuntru înăuntru, i-o face și ea e toată numai cer, bucuria îi picură pe picioare, i se prelinge pe coapse. Corban o strânge în brațe, mai tare o strânge, deschide ochii.

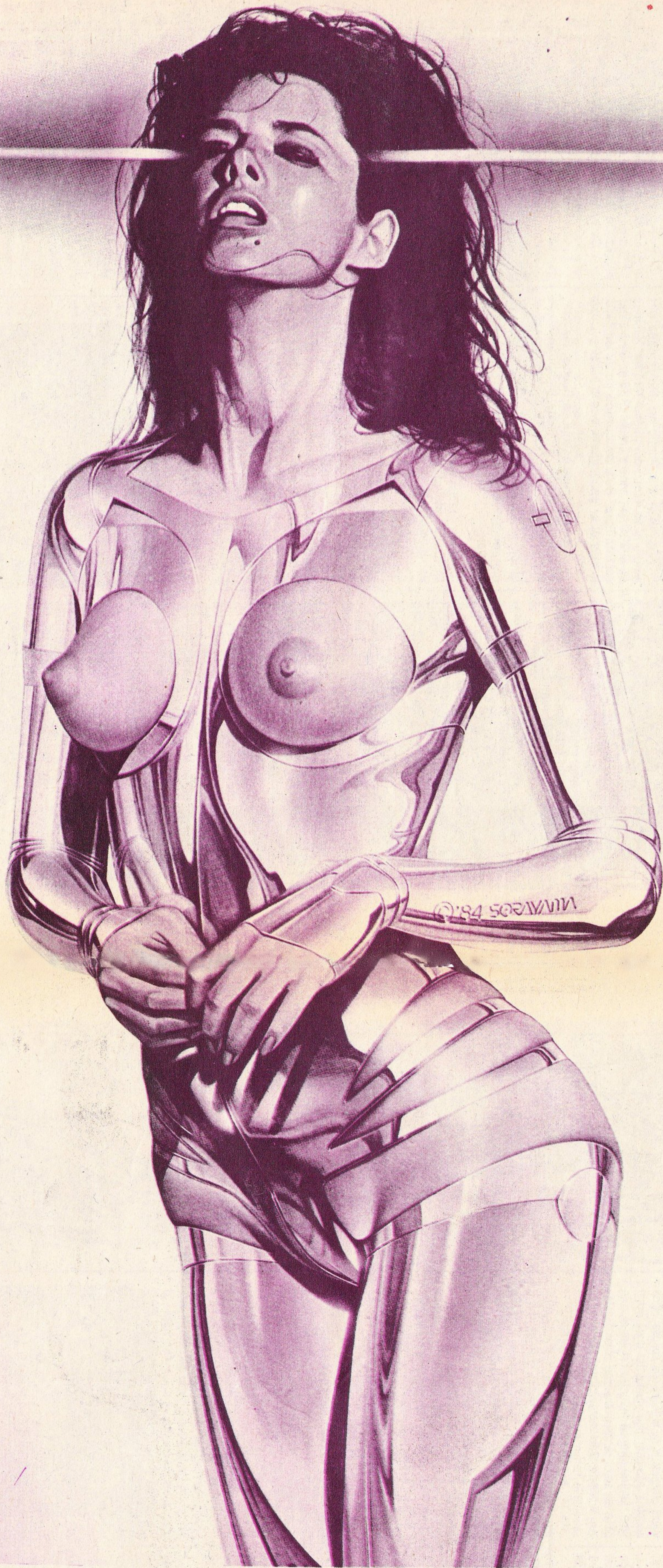
Cerul înstelat deasupra, drumul pustiu, copacul Oses de care stă rezemat cu roțile împiedicate.

„Mâinile-mi sunt reci ca un lacăt

Peste gândul meu bun crește iarba

La marginea dinspre noi a cerului nu e nimeni.”

Motocentaurii dorm singuri. Era să uite.

JURNALUL

SH

1 Cândva, cineva și-a imaginat moto centaurii și altcineva a scris despre ei: ■ Motocentaurii dorm singuri".

2 În fiecare an, în fiecare primăvară, motocentaurii sunt scuturați de frisoanele împerecherii. Iar dacă aura luminoasă care exultă prin porii dilatați este mai intensă și face trupurile tensionate să pară ca rețezate de biciuri de fum, asta se datorează numai acelui resort organic care se redeșteaptă din somnul amețit al impotenței. Și atunci motocentaurii visează câmpul nașterii, drept ca fața apei, spânzurat de flashurile în albastru electric ale cerului vinețiu.

În acel areal-perie se plimbă sybillele, iar muzica lor celestă le tulbură simțurile și le ascute emoțiile.

Motocentaurii le urmăresc seara din penumbra tufelor, cu retinele strânse de concentrare, crispați de emoția împerecherii apropiate.

Primăvara aceea, sau următoarea, sau orice altă primăvară din trecutul motocentaurilor, cu excepția muzicii sybillelor, este o primăvară fără sunete. Comunicarea piere o vreme ca și când

zgâriată de solzii din wolfram ai copacilor. Iar ce se întâmplă cu ei vine din mațe, din ochi, din plasmă și din zygurații de siliciu ai infrastructurii, dar nu din creier. Creierul este amorțit, răvășit de beatitudine. Creierul este iresponsabil.

3 Amputează de la clonă ce îți trebuie, prietene motocentaur. Apoi lasă. ■ cangrena să îl mănânce. Pentru că nu îți mai este de folos.

4 La fiecare început de primăvară, câmpul nașterii urlă. Pământul se reasează în capriciul de câteva clipe al plăcilor tectonice ancestrale. Iar de sub el apare uriașa piramidă cu fețe fumurii. Lumina se scufundă în ea și parcă și câmpul verde își pierde din frăgezime.

Piramida Monstrului Sacru.

Motocentaurii se învârtesc în jurul ei într-o viteză amețitoare, cu reflectoarele aprinse. Până noaptea, așa cum este ritualul. Iar după acest timp, lumina strânsă înăuntru refulează prin găvanele ascunse ale geamurilor. Și intensitatea lor răvășește. Căci motocentaurii se retrag și așteaptă în marginea pădurii.

ELECTRIC BLUE. Ca în visul lor.

Piramida este fabrica de sybille. Sybillele cu pielea netedă, ca a nativelor, cu părul moale, vopsit în culorile câmpului, cu picioarele larg desfăcute care parcă vor să înghită câmpul.

Sybillele cu sâni tari.

Sybillele cântând.

Există un paradox legat de câmpul nașterii și de piramidă. Îi știu toți motocentaurii și încă o mie de inși care s-au rătăcit de-a lungul timpului în realitatea lor. Paradoxul Monstrului Sacru transferat în arealul fecundității la începutul fiecărei primăveri. Căci o face aproape de la începuturile Terranovei. Și poate piramida nu este decât o unealtă care îl aduce aici să-și desfete privirile și să ia imaginea lumii lor

în alta. Iar Monstrul Sacru caută cu ochii ceea ce imaginația nu îi poate releva. Dar este și el un fel de motocentaur, dar cu o fizionomie simplă, ca a nativilor din disketele istorice. Nu are nici șenilete, nici antene membranoase, nimic din ceea ce este reprezentativ pentru modul de viață al motocentaurilor. Monstrul Sacru nu muncește. El stă în cur, fură cu ochii și dictează altora cum să facă o realitate primordială. Un fel de zeu. Un zeu totalitarist.

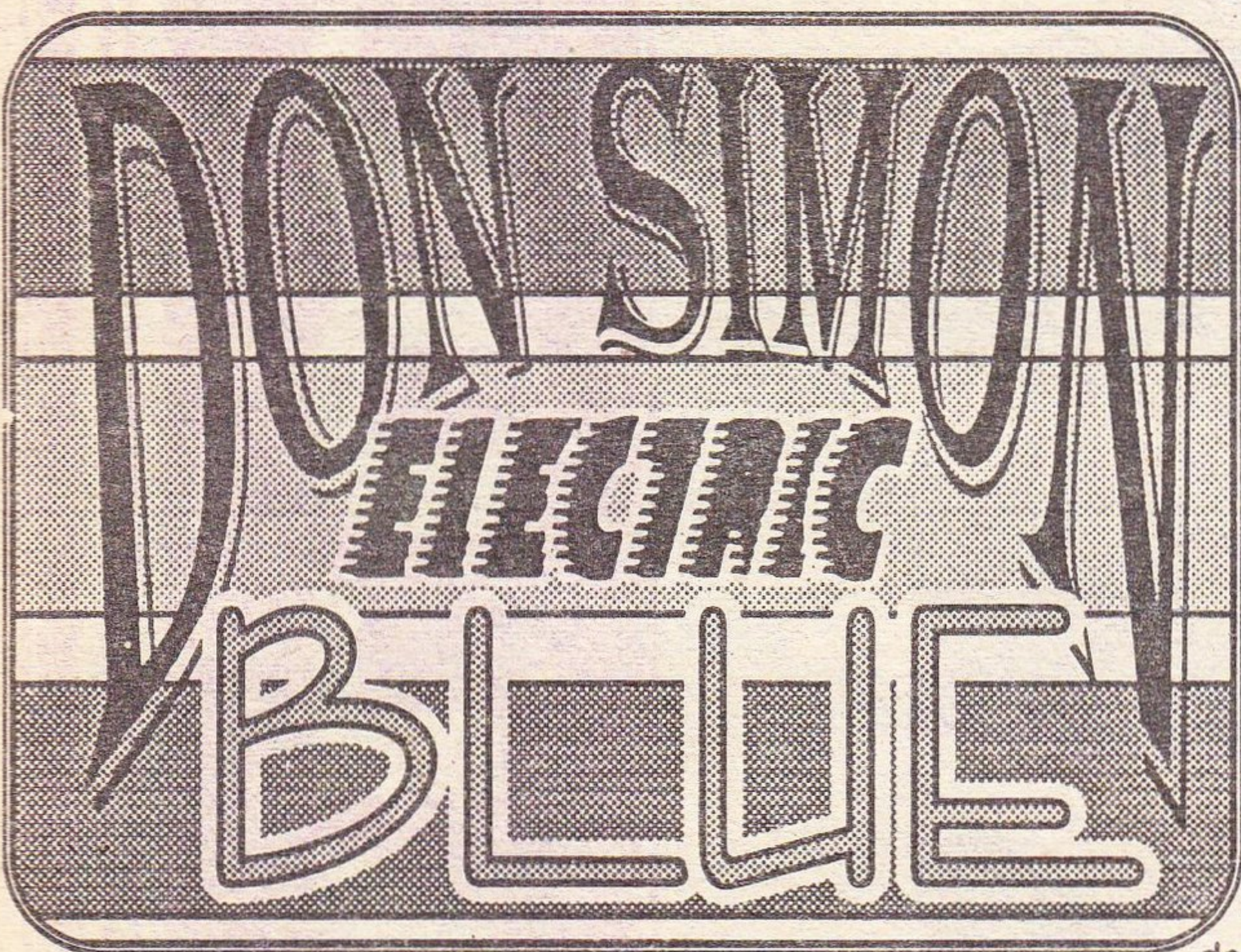
ELECTRIC BLUE. Visul. Și Monstrul Sacru își are locul lui acolo. Cocoțat pe o placă albastră, ejectată din pântecul piramidei. Stă drept, cu ochii îngustați ca două tășuri și cu părul fluturându-i peste umerii coșcoviți. Iar de sub el ies sybillele cântându-și imnurile, cu buricele umflate de rubine.

Motocentaurii tremură înnebuniți în umbra copacilor și a neliniștii lor, cu ochii țintă spre bălângăneala sânilor proeminenți.

În primăvara aceea, sau în oricare alta, ei uită de Monstrul Sacru. Căci nu mai are ochi și creier decât pentru sybille și pentru animalul trezit brusc în mațele lor.

5 Mentorul sybillelor este Monstrul Sacru. Fiecare sybilă are o altă ■ înfățișare și un alt spirit. Dar toate sunt creația Monstrului Sacru.

La început a fost sybila simplă. Ingenuă, cu privirea pierdută undeva în zare și cu pielea roșie ca macii câmpului nașterii. Apoi a fost sybila cu

dintr-o dată o pompă de absorbție, s-ar fi strecurat sub cuirasa neurocraniului și ar fi tasat umflăturile scoarței cerebrale care ascund în intimitatea lor centrul vorbirii.

Muții.

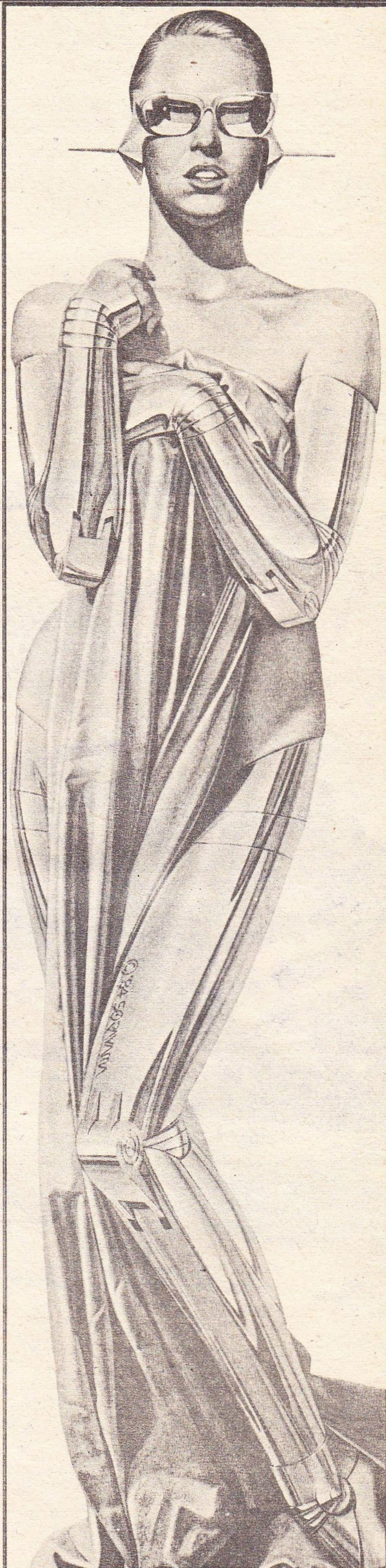
ELECTRIC BLUE. Visul inconștient al motocentaurilor.

ELECTRIC BLUE. Un soft care ejaculează bytes în glande la începutul primăverii. Iar motocentaurii aleargă prin păduri, cu antenele membranoase întinse ca niște arcuri țepene. Aleargă pe șeniletele pline de noroiul renașterii pădurii, încercând să prindă în plasa senzitivă, emoțiile transmise de ceilalți prin feromoni.

Dulcele limbaj fără sunete al motocentaurilor. Clismă în policromie. Umbre în amalgamul imaginilor sincopate de sub retine. Iar ei stau țepeni, rezemați de copaci, cu ochii țintă la fumul sybillelor, cu sexele pleznind în roșu incandescent.

Filmul derulat de imaginația lor, plus feromonii prinși de antene, convertiți în imagini de trupuri tăvălindu-se pe câmpul nașterii, le incită nervurile parietale și prin fantele juguiate ca niște anusuri sar scântellele destrăbălării. Stau sprijiniți de copaci, fiecare lângă al lui, în bucățile de teren care îi aparține și stropii electrici le sar din cap într-o ploaie care face frunzele să se crispeze de dogoare. Iar copacii își trag în fante ramurile telescopice.

Motocentaurii suferă cu spinarea

MADONNET

două sexe, sybila masochistă, sybila cu pubisul albastru și, mult mai târziu, sybila cu calități telepatice.

Iar monocentaurii le preferau pe acestea din urmă, pentru că doar ele știau orice artificiu pe care îl bălmăjea creierul lor înfierbântat. Cât ar fi fost de grotesc. Ele erau ținta preponderentă a motocentaurilor maturi. Erau un fel de premiu la care nu ajungeau decât cei mai buni. Poate asta era și gândirea Sacrului. Concurența. Și nu de puține ori, în urma destrăbălării, pe câmpul nașterii rămăneau învinșii cu șenilele sparte și cu răni grotești, vineții, supurente.

Pe vremea când nu existau sybilele, în fiecare primăvară, motocentaurii erau cuprinși de o agitație incandescentă. Și vreme de două, trei luni, alergau prin păduri cu ochii încinși de energia clocotitoare care le sufoca mațele. Alergau mânați de acel diavol din plasma care le iriga creierul și carnea, fără să se gândească vreo clipă că ar putea să îl domine prin voință.

ELECTRIC BLUE. Visul din nopțile primăverii motocentaurilor. Iar imaginația le desena în minte sexe hidoase gata să le sugă energia devastatoare.

Diminețile erau mohorâte și pline de ceață. De transpirația bolnăvicioasă a dermei și de blestemul neeliberat din visul lor. Și motocentaurii se uitau în jur. Nici ei nu știau precis ce căutau. Căci imaginile se topiseră odată cu visul. Nu rămăsese din ele decât fărâme de contururi neclare, însă provocatoare. Iar când energia vulcanică ajungea la paroxism, se împerecheau între ei cu nerușinare. Ochii nu vedeau spinările musculoase de care se agățau în realitate. Și nici găurile vineții în care își îndesau sexele umflate, ci vedeau pielea fină și fanta întredeschisă, zugrăvită de imaginația lor.

6 Dacă ții un animal într-o cușcă și stai ore în șir să îl privești, atunci el va muri. Căci ochiul tău îl înfricoșează și îi oprește inima.

Dar dacă Monstrul Sacru va sta pe esplanadă cu ochii țintă pe tine, tu vei avea puterea să îl înfrunți. Căci ești mai puternic decât un animal. Și nu ți-e frică.

7 Poate ține o zi, o săptămână, sau o lună. La unii dintre ei ține chiar și mai mult. Pentru că energia devastatoare din plasmă explodează încrâncenată la contactul cu sybilele, însă se regenerează. Nu la fel ca înainte, dar îndeajuns de puternică să li se aprindă din nou ochii.

ELECTRIC BLUE. Palpabil. Prăpastia în care se varsă fantasmеle minții înnebunite.

Iar în timp ce ei, motocentaurii Terranovei, se destrăbălează în iarba fragedă, sudați cu sybilele în fantezii erotice zămislite de cele mai ascunse gânduri, Monstrul Sacru stă pe esplanadă cu părul fluturând sub curenții föhnului, privind undeva în zare, ca și când nimic nu l-ar fi interesat. Și de sub el continuă să iasă prin fețele energizate ale piramidei, noile sybile, cu pielea de aur. Merg drepte, iar nările lor umflate caută mesajul câmpului, mesajul adus de vânt. Adulmecă și mirosul, sau gândurile, vraja ierbii pline de trupuri asudate, le întărește sfârcurile sânilor și le aprinde plasma. Apoi pașii, și așa contrafăcut calculați, își intensifică ritmul, purtându-le în preajma motocentaurilor cu retinele înroșite de erecția prelungită dincolo de limitele suportabilului.

Marea nerușinare de pe câmpul facerii!

8 Orice acțiune are un sfârșit. Reușit sau catastrofic. Destinul hotărăște. El trage sforile în care stau agățate lumile virtuale.

Il poți urî, însă nu îl poți scuipa în față, pentru că destinul nu are chip.

Îl poți înjura așa cum îți vine. Dar ceea ce s-a întâmplat, că îți convine sau nu, nu se poate schimba.

9 Primăvara este pe sfârșite pe câmpul facerii, iar motocentaurii care se ■avântă de sub umbra pădurii sunt din ce în ce mai puțini. Sybilele stau cu fantele umezite, pregătite să îi primească. Imnurile lor nu mai sunt așa duioase cum erau la începuturi. Sunt parcă mai puțin răvășite de emoții, ca și când ar fi damnate. Stau pe spate, iar lucirile mate ale pielii, pe întinderea până sub orizont a verdului câmpiei facerii, par erupții de lumină acoperite de himene indestructibile.

Sybile stând pe spate. Strângându-și inconștiente cu buricele degetelor sfârcurile tari ale sânilor. Așteptând să primească energie și s-o dea.

Monstrul Sacru a dispărut de mult în burta piramidei. Cu tot cu esplanadă. Poate plictisit. Sau dezamăgit. Iar piramida geme de lumina din interior și piere străbătută de flashuri electrice în lumea din care a venit.

Câmpul rămâne plin de sybilele care au încremenit cu ochii țintă la cele două luni mari care stau deasupra Terranovei. Energia vulcanică din plasmă a pierit ca și când piramida le-ar fi furat-o. Pielea s-a chircit și a început să pleznească, iar de sub ea iese spuza morții.

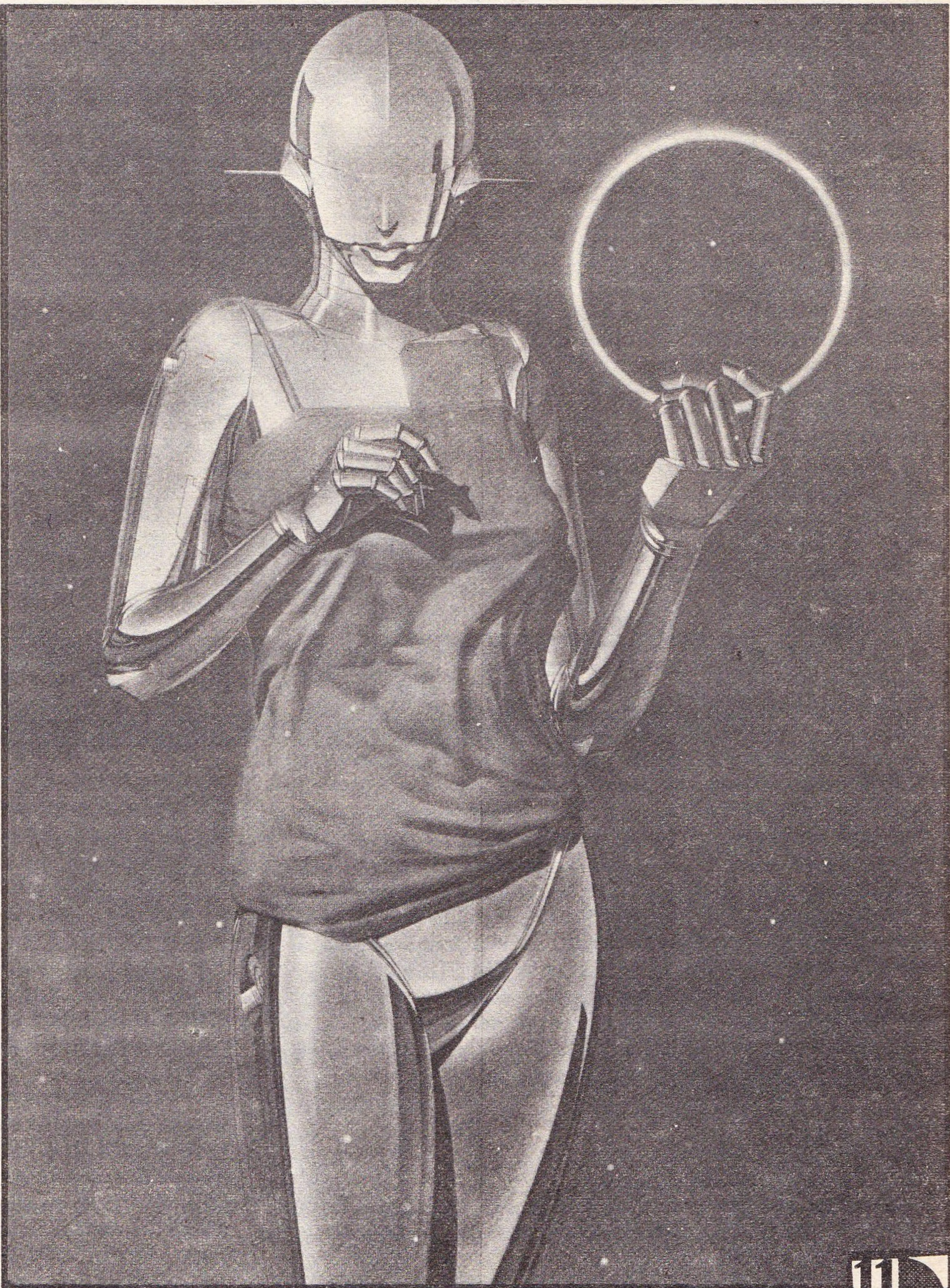
În curând nu vor mai rămâne din ele decât infrastructurile, care cu vremea vor fi absorbite de menghina iederei de câmp. Iar câmpul va rămâne neted, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat și fotosinteza își va face nestingherită lucrarea până ce se va încheia ciclul.

Mai târziu va ninge. Dar până atunci motocentaurii se vor trezi din amorțeală, iar pielea nouă care le-a crescut va absorbi mai bine radiația Terranovei și o va arde toată sub ea.

10 ELECTRIC BLUE. Visul stins al motocentaurilor. Cândva, cineva a scris: „Motocentaurii dorm singuri”.

Însă când nu dorm, pielea le stă flască, sexul fleșcăit ca un tubercul, iar creierul, primenit de energia refulată, așteaptă.

Pentru că numai primăvara...

doar o coajă de ou mă desparte de infinit sunt comandantul pilotul navigatorul mecanicul servitorul și târfa (mai bine zis târful căci organele mele sexuale încă mai atârnă libere în exterior în exteriorul meu) ăstui nenorocit de vehicul spațial și nici măcar nu știu cât o să mai stau încremenit în așteptarea aceasta dureroasă ca o muscă în borcanul cu miere (nu știu ce înseamnă știu doar că atunci când vrei să scrii despre așteptare sau despre tăcere sau despre pauza dintre două cuvinte ea este dureroasă și tu o muscă în borcanul cu miere) nu știu nici spre ce ungher al universului am fost scuipat ce creier debil neted sub chelie mi-a încredințat zborul misiunea singur ceea ce nu știa el idiotul care n-a zburat niciodată că fiecare din aceia ca tine băutori de vid zicea spinrad are în el un vis femeie pe care îl construiește atunci când timpul se condensează și spațiul pe care l-ai străbătut se restrânge devine mic mic mic și se depune pe tine ca un jeg straturi straturi atunci

chemi în minte visul acum sunt un căcat închis fără puțință de scăpare în mațul gros al unui individ constipat mă mănâncă pielea și mă scarpin cerul e constipat dumnezeu e constipat creierul meu e constipat visul nu mai îmi este de ajuns și o chem ea trebuie să existe dacă exista trebuie să vină uite-o la dracu' cu stelele ard ele de-a pururi nu e nevoie de mine fruntea înfierbântată trupu-mi obosit odihnindu-mi în palmele ei am visat-o sub voal de mireasă ochii două petece din adâncul pădurii scăldat de rouă rupte am visat-o buzele departe arcuind sfidare a curburii luminii (minkowski prostu' cățelușu nostru) am visat-o e prima oară când vine goală nerușinată curva dracului știe de ce am chemat-o și-i place

pântecul neted deasupra înfumurării șoldurilor țâțele excrescente excitante ale pielii sfidând gravitația $g=9,80665 \text{ m/s}^2$ ha ha pe toți v-am păcălit cretinilor eu și ea suntem acum în cosmos eu am visat-o de atâtea ori și ea s-a futut cu toți nenorociții doamne cât o urăsc tot trupul ei carnea sângele mucii untura se linge pe bot spre mine și mă cuprinde doamne cum mă cuprinde dăm din cur și eu și ea doamne cum amândoi dăm din cur pielea ei se plimbă pe mine e un pelerin deșertul înflorind drum tăinuindu-și spre meccaorgasm și ea-visul-femeia-curve se transformă în gândaci mii de gândaci pe trupul meu sunt o frunză mâncată de mii de gândaci de unde gândaci în gheața neagră a spațiului cosmic și oul ăsta țepăn vehiculul meu spațial se înmoaie și curge peste mine mă înfășoară în bale de melc nu mai pot să mă mișc îngălat în gânduri idioate încremenit și ilar amușinat de mii și mii și mii și mii de melcigândaci melcigândaci melcigândaci melcigândaci

melcigândacimelgân

BREAK

STOP

Se deconectă.

Reclama, lăbărțată ca o moluscă pe gigantul de vis-a-vis îi lumina gratis locuința. SIMULATORUL MAITO UN STROP DE DURERE PENTRU UN OCEAN DE FERICIRE.

Hî, făcu Sof desfăcând o bere, boșii de la MAITO cheltuie

pentru mine. De fapt nu cheltuiau pentru el, dar îl dureau în alternativă (așa îi zicea el: alternativă; dacă ar fi fost un gay...). Și culmea era că aveau dreptate; simțea nevoia simulatorului lor. Supse berea și aruncă ambalajul într-un colț, peste o grămadă de cutii folosite de bere. Provoacă o avalanșă de cutii folosite de bere. Ce dracu', zise, gândesc mai bine ca bocancul lui Maito jr. Înțelese că până o să adoarmă – și mai era destul – nu o să-și mai poată scoate din minte numele acela din reclamă, asiatic, împuțit și idiot. Ultimele calificative țineau tocmai de specificul asiatic.

Se așază la tastatură. Avuseseră timp să-și dea verdictul.

NO ACCEPT

Și ce dacă avuseseră.

MESSAGE TO P.H.

„MĂ FUT PE EDITURA VOASTRĂ!”

Era furios, nu-i acceptaseră manuscrisul. Iarăși!

Încercă la comenzi speciale. Nimic. (Comenzile speciale erau mamelucii ăia snobi care refuzau să-și lege creierul cu un maț al deșteptăciunii la computer și voiau bibliotecă personală. Cu cărți. Se vânturau

prin fișiere, înregistrau un cuvânt ici, o frază colo, un rahat în partea ailaltă, alegeau, făceau comanda și trepădușii P.H. le livrau cartea, pe care un creier reconșionat avusese ideea să scrie cu litere de-o palmă THE BEST OF...) N-ar fi trebuit să se descarce pe „comenzile speciale”. Ei erau oricum puțini, și erau cei care aduceau foarte mulți bani. Biberoanele.

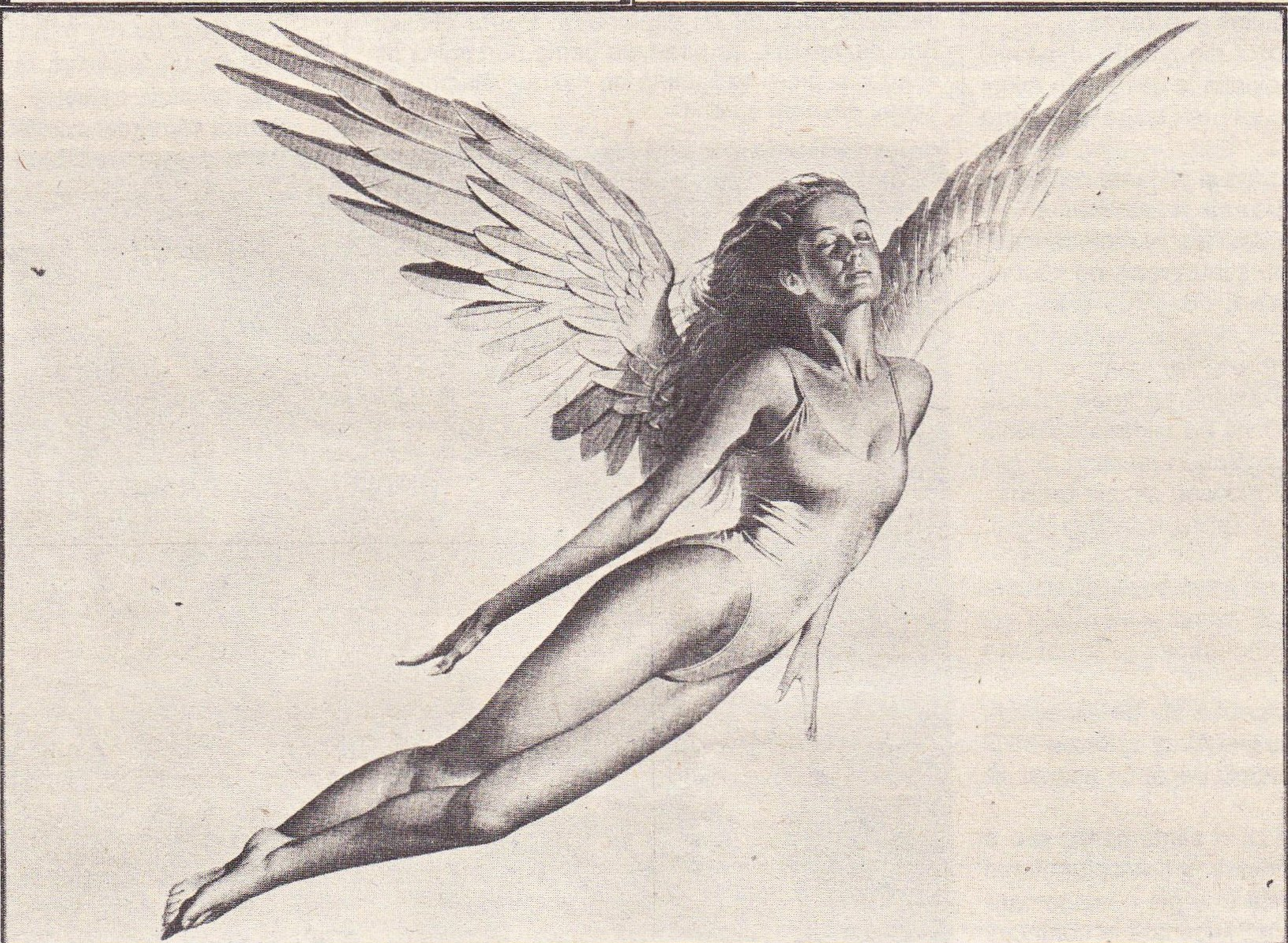
Opaciză ferestrele, se săturase de pomana lui sensei Maito, și aprinse lumina în cameră. Dezolant de murdară. Pe dracu! se surprinse cenzurându-se: inspirator de boemă. Calculatorul era singura chestie mai acătări de-acolo. Cordonul lui ombilical. Cordonul ombilical al spiritului lui. Îl lega de

societatea umană. El, o căcărează, laolaltă cu ceilalți, și ei niște căcăreze, în loc să formeze o hazna, formau societatea umană. Acumulări cantitative duc la salturi calitative. Calculatorul și Shake. Bătrânele obsedate cresc pisici. Alții, tot ca să-și alunge singurătatea, câini. Sof îl creștea pe Shake, un vierme de om. Își mai desfăcu o bere. Apoi. Ar fi trebuit să fie om, sau fusese om, nu conta asta, fără mâini, fără picioare, ovoidal ca o sticlă de Very Hot, sângieru și buretos îl găsisse într-un tomberon al unui laborator de experiențe genetice. Doar capul îl mai semăna oarecum a om, cu globii oculari acoperiți de o membrană semitransparentă și nasul pierdut prin cine știe ce fund de eprubetă încă din faza de proiectare. Îl botezase Shake în cinstea răposatului Bill Shakespeare, un ticălos – ca și el – pe care Sof îl declarase patron spiritual.

Termină berea, întoarse capul și scuipă. Nu-i plăcea. Avea nevoie de ceva tare. Deschise seiful – vechi cât o broască țestoasă declarată monument al naturii (avea pasiunea vechiturilor, le strângea de peste tot, gunoaie sau anticariate, și le atârna pe pereți, bucăți de aparate, ca niște animale împăiate sau homunculi conservați în formol; împreună cu Shake acestea îl inspirau, pretindea) – ce-i slujea drept bar. Alb și gol ca o tigvă acesta îi făcu cu ochiul. În ciudă.

Înregistră o bătaie în ușă. O sticlă îi bătea la ușă, vesel îi strigă, intră mătușă. Căpiase de-a binelea. Shake se târâse până lângă el și-și frecă încet

Pompiilen TOFIL ESCU

ZBOR ÎNTR-O COAJĂ DE OU

capul de piciorul lui. Și din nou. Cioc, cioc. Anacronic, singura ușă la care un musafir era obligat să bată fiind a lui. Anacronic era cuvântul frumos, înlocuindu-l pe defazat. Deschise. Dumnezeu era un biet mucos clăpăug în comparație cu frate-său de la termoficare. Făcând cadrul ușii să zbiere de fericire, în el aștepta o femeie. Femeia ținea în mână o sticlă. Sticla avea burtă acoperită cu o etichetă. Pe etichetă scria VERY HOT. Lui Sof îi păru pentru prima oară bine că trăiește pe lumea aceasta.

– Intră!

Intră. O privi prost, ca o mutră din reclame uimită de gustul sublim ai noilor chiloți de damă superextensibili, ea se lipi de el și îl mozoli cu buzele câteva secunde. Apoi se retrase și îl întrebă:

– Ce-i pui, nu știi ce-i aia o femeie?

Știa ce-i aia o femeie: târfele – normale, cu trei perechi de țâțe, două vaginuri, șase picioare, miriapod sau rândunică, deformate sau defomabile ca un cauciuc după dorința clientului; funcționarele administrative – momâi scheletice și înveșmântate în alb, fără sex și fără dorințe; Malta – chelnerița cu sâni cât toracele și regina alcoolului ieftin; mama lui – un cuvânt ridicat la rang de amintire plus câteva petice pământii de piele ridată; și femeia lui – aia pe care el, ca orice căcat, gânditor o aștepta.

Mârâi ceva, îi smulse sticla din mână, o duse la gură și bău până când nu mai putu rezista arsurii ce-i cobora gâlgâitor în stomac. Simți cum îl cuprinde dorința. Se aruncă asupra femeii, însă nu apucă s-o dezbrace, pentru că dorința îi țâșni, la fel de repede precum venise, lichidă, fierbinte și lipicioasă în chiloți. Se terminase.

– Mie poți să-mi spui Lo, de când n-ai mai făcut asta? turui la grămadă femeia, încurajator și matern, enervându-l.

Psiho sau Surori? Încercă Sof să-i ghicească proveniența, se cunoștea că nu intrase întâmplător, era o profesionistă. Într-adevăr nu mai avusese de mult pe cineva, când simțea nevoia o făcea singur, cu dreapta, sau îl pune pe Shake să i-o sugă.

Lo începuse să se dezbrace încet, dezvăluind pe rând crâmpie de epidermă strălucitoare, întărâtându-l, e dată dracului, recunosc Sof sugând sticla, nici o explozie atomică nu l-ar mai fi despărțit de ea. Pântecul neted deasupra înfumurării șoldurilor, țâțele, excrescențe excitante ale pielii sfîndând gravitația, imaginea îl izbi după ce Lo terminase ritualul dezgolirii, mama lor de ticăloși făcuți din labă și cărați de muște, injură Sof. Psiho? mai avu timp să se întrebe o dată și se pierdu în îmbrățișarea femeii.

Se trezi cu pleoapele săgetate de soare.

Deschise ochii și clipi de câteva ori orbit, curva aia împuțită de aseară plecase deschizând ferestrele. Ura soarele, nesimțirea cu care dezvăluia totul privirilor, prefera noaptea, era dispus să accepte scripirea literelor ce alcătuiau reclama idioată a sintetizatorului Maito în locul strălucirii zilei. Se ridică, le închise și le modifică transparența până când lumina ce pătrundea prin ele amestecă culorile și imaginile din cameră în aceeași pastă cenușie. Se simțea bine. Curios de bine. Îi dispăruse până și șoarecele putred pe care îl avea de obicei în gură după scris și după atâta băut. Se întinse, auzi oasele trosnindu-i, de mult nu-i mai trosniseră oasele, se așeză la consolă și verifică din nou intrarea în editură. Apoi contul. Ceva se schimbă. Era dator la Administrație: cât o sticlă de alcool și o zbenguială cu o femeie de plastilină, producție americană, la comandă guvernamentală. Utilizabilă în servicii publice, curățenie și deratizare, liniștit hormoni și inoculat vise frumoase la fraieri. Trebuia să recunoască, gagică – pe dracu! chestia, obiectul – fusese bine prelucrată și programată de limbricii cu creier în slujba stăpînirii. Era deci de la Psiho. Sau aproape. Ar fi preferat să fie de la Surori, Surorile Penitenței le zicea parcă, călugărițe curve care credeau că o să ajungă lângă șefu' al mare în cer colecționând spermă de la toți bărbații ce le ieșeau în cale. Pentru că, unu, ar fi fost o femeie adevărată și, doi, așa aia îi citiseră proza și ceva nu le convenise. Și risca – dacă tot ei considerau că palma-Lo-mașinuța nu fusese de ajuns – să fie ori aruncat la periferie – o mocirlă doldora de țânțari și lipitori, oameni-țânțari și oameni-lipitori, bineînțeles – pe motiv de neplătire la termen a datoriei către cetățeni, ori declarat necorespunzător, pentru că într-o zi un fără-scăpare să-l ia în sarcină și să-l curețe.

MESSAGE TO P.H.

„MI-AU CITIT TEXTUL. ȚIA. SĂ-MI DAȚI BANII, IDIOTILOR!”

Idiot era el.

Avea și coarne. Pinii pe care cineva, cândva, undeva – după ce îl ridicase în brațe, hopa mare, îi proorocise, pe mormolocul ăsta o să-l cheme Sof și o să fie scriitor – i-i implantase în tâmpile ca poartă de ieșire a cuvintelor din creierul lui spre computer. Și invers. Se simțea ca un animal

însemnat din menajerie. Mama, uite scriitoru'! strigau, lătrau, răgeau boturile de lup, trompele, gurile sau ciocurile de papagal ale copiilor întâlniți pe stradă, autografu', autografu', și el era obligat de poziția socială și de etica breslei să se semneze, SOFscriitor, pentru ei, pe etichete, conserve, manșete sau direct pe piepturile lor.

Era un idiot pentru că singur își stricase starea atât de plăcută de la început. Desfăcu două conserve și le puse înaintea lui Shake. Probabil că așa s-o fi văzând fericirea prin pieile ce-i acopereau ochii: imaginea estompată a două conserve cu hrană. Somnul este fratele morții, zisese Shake, nu ăsta, celălalt, așa că hotărâ să doarmă. Indiferent ca o sticlă goală. Ca un picior amputat. Ca o gaură.

Scăldat de lumina pâlpâitoare, O TRĂIRE UNICĂ SIMULATORUL MAITO. Viețuind.

– Bă, Shake, 'te tu și scrie! Eu mă cac pe ei.

Și viermele acela de om frecându-se de el sângeri și buretos. Era un Sof îmbibat de alcool. Ca niciodată. Ceruse un credit, mare, de belit tot îi beleau indiferent cât datora cetățenilor, de ce să nu profite? și profitase burdușindu-și seiful cu sticle. O grămadă de zile muriseră în cenușul lăptos al luminii artificiale. O grămadă de zile totuși frumoase, în care își lichidase pe puțin un sfert din conținutul doveleacului – lichidase adică dizolvase în lichid –, în care făcuse pe mortu' și se îndopase cu întuneric și jeg. În care putuse să spună, oricând, mi se rupe.

O melodie imposibilă țâșni din difuzorul calculatorului încrețindu-i măduva spinării. Cânta Imnu. Avea să i se transmită un mesaj oficial. Măta, scrâșni. Apoi se ridică și stârpi zgomotul. Îl deranja teribil. Nu că arta tăcerii l-ar fi ținut în coadă. Singur tăcerea era dată, firească, inevitabilă. Și-i plăcea. Se așeză în fața displeiului.

READY

„BUNĂ ZIUA DOMNULE SOF

VĂ ANUNȚĂM CĂ AVEȚI UN CREDIT NERAMBURSAT SCADENT ÎN 48 ORE”

Îi întrerupse.

MESSAGE TO ADM

„ȘTIU. SĂ VĂ IA DRACU”

Inutil.

CONECTAȚI-VĂ VĂ RUGĂM LA PORTUL O”

Se conectă. Întuneric. Apoi lumină. Albă, nesuferită, descoperind. Un copil gol rozaliu și rotund cu trompa subțire înfiptă în pieptul unui cadavru. Zăcând într-un cub de ciment. Alimente parașutate. Oameni încercând să-i sfășie beregata cu dinții. Îmbrăcat în zdrențe, în mijlocul lor ridicat, strigând, e prea multă lumină, și el ovaționând în delir. Patrule în costume de protecție prinzându-i pe cei mai grași dintre ei pentru a-i vinde ruralilor. Sunteți animale, nu oameni și de cum v-ați adunat cinci laolaltă al șaselea moare pe undeva departe. Mereu descărcate containere cu grămezi de ființe – resturile experiențelor. El – gânditorul adulat. Rareori câte un exilat cu ochii rătăciți în lumina stăruitoare, speriat și neputând înțelege eterna mulțumire a. Întuneric.

Realitatea!

Ția îi oferiseră o monstră de viață în una din rezervațiile periferiei.

Gratis. Și iarăși.

„VĂ REAMINTIM CĂ AVEȚI UN CREDIT NERAMBURSAT SCADENT ÎN 48 DE ORE”

Apoi însușirea aceea oribilă de sunete scrâșnindu-i triumfal în urechi.

Clipul fusese realizat genial. Îi rașchetase creierul. Iar el un idiot fudul care primise câteva șuturi în cur al dracului de convingătoare. Prin fereastră sensei Maito rânjea intermitent și ironic.

Gol, întins, zăcând, departe, sigur, soarele mângâindu-l ca o amantă, fără griji, odihnindu-se, râul. Imaginile îl străbătură repede, uimindu-l. Nu i se mai întâmplase. Un scurtcircuit în cutiuța fermecată dintre urechi.

Fusese un idiot și acum devenise un fără-scăpare. El însuși un individ înfometat și îngrozit obligat să recurgă la ultima soluție?! Nu se putuse niciodată dezbăra de prostul obicei de a gândi tot timpul – poate în compensație că mă-sa nu făcuse deloc asta când îl lăsase pe cine știe ce bețiv s-o fecundeze cu o lingură de spermatozoizi !uți și deștepți, purtând fiecare eticheta „posibil juma' de SOF” – și tocmai asta îl obliga acum să creadă că da. 48 de ore însemnau totuși patruzecișoptdeore. Avea timp destul să răstoarne lumea. Știa însă bine că n-o va face.

să te așezi pe spate și să te piși în sus
îți vine uneori să faci asta o consideri o culme a disprețului față de tine față de lume te-ai învățat să crezi că lumea trebuie disprețuită adică ceea ce

se află în afara ta și o bănuiești mizerabilă sau chiar o vezi mizerabilă pentru că așa vrei totul până când am făcut ceea ce zisesem de atâtea ori adică am încercat să fac pentru că oricât de plină îmi era vezica nu am putut să storc din ea nici un strop nu am reușit nu am reușit deși navighez de atâta vreme și oceanul a fost când verde când sobru când puturos când aproape io mă numesc cook galilei columb vespucci iisus amstrong budha mahomed da vinci și dracu mai știe cum poate doar matelotul ăla de lemn spânzurat de vârful catargului cel mare se leagănă ca o știu eu ce într-un bordel din port pentru că nu simte în ce direcție ne îndreptăm lăsați-mă dracului o dată în pace nu vedeți că nu am chef de voi și vă privesc prin luneta întoarsă sunteți departe strig sub picioare umflată o burtă de gravidă vela mare frecați puntea fii de cățea cinșpe inși în lada lui ihoho și o sticlă de rachiu ihoho lada căpitanului; ui de pe dunetă piciorul în față biciul în mână privirea de vultur ațintită asupra pregătiți-vă de abordaj de mult n-am mai făcut un abordaj și de mult n-am mai înfruntat o furtună e frumos să înfrunți o furtună oasele sfărâmându-se scrâșnind sub etravă nătângii care se așează în fața corăbiei ca să poată merge înainte pe toate cucerii-le și toată prada e-a voastră epavele se leagănă duhnind steagul putred la babord la tribord la pupa la prora ne-au prins porc de câine ce ești valuri mari de carbon ne azvârle dintr-un perete în altul al cloacăi ce frumoasă e uraganul de carton căpitanul e un sălbatic un nemernic să-i rupem picioarele să-i înfigem pipa în cur să-i sfărâmăm dinții să-l omorâm sună toaca oasele lovindu-mi-se ușor în

bătaia vântului mâine o să-l împușcăm iarăși pe matelotul ăla de lemn spânzurat de vârful catargului cel mare nici astăzi n-a strigat pământ zbor parcă și nici mirosul de cadavre nu ajunge la mine cu al meu m-am obișnuit m-am obișnuit prea mult m-am obișnuit ce dracu sunt ăștia care mi se așează pe umeri și ciugol din orbite corbi pescăruși fluturi păăămăâânt urlu ca să fiu auzit acolo în port de unde am plecat când toți îmi scuipau pe corabie ce dracu are și pinochio pufăi și mă uit din nou prin lunetă e adevărat ori a înnebunit de-a binelea din locul spre care el își ridică palmele

rășchirate văd răsărind o jumătate de turtă gălbuie poate chiar o jumătate de soare

BREAK

STOP

După o oră era în barul Maltei.

– Să-ți moară la intrare, Sof, bebeluș neînțeles! Îl salută cel care pretindea că-i este prieten, văzuse multe și era enorm de deștept, sacul de oase deghizat în arab, Rub.

– De mucava, îi răspunse mecanic.

Nu avea chef să vorbească, culmea! de obicei aici își dădea drumul la gură, în urechile lui Rub sau în cele ale unui novice pescuit întâmplător, își elibera mintea de gunoaie, cuvinte inutile, intrate în putrefacție, sedimentate în el și care altfel i s-ar fi revărsat în text.

Cum ar fi putut să-și dea drumul? Malta îi întinsese un pahar înalt plin cu un lichid verzui denumit „pe blat”, nectarul lefterilor, puțea îngrozitor, tolăniți pe o bucată de relief muntos umplut cu aer, doi curiști în extaz cu furtune subțiri înfipite în nas, halucinogen de cea mai proastă calitate, mai bine mi-ar fi mirosit bocancii, în separeuri bărbați goi sugând alcool din țâțe artificiale, cu obiectul dintre picioare vânat și țepăn înfipit în paravanul despărțitor, obiect de joacă în partea cealaltă la ONLY FOR WOMAN.

Rub îl ghicise:

– Îți vine să borăști...

– Sunt minus. Mă duc la Asociație.

Nici dacă una din curvele împuțite ce pardoseau metropola ar fi scos porumbei albi din chiloți, fața lui Rub nu s-ar fi boțit atâta de uimire. Nu-i vorba, și el fusese de câteva ori la Asociație, **exact la timp**, cum îi plăcea atât să se laude, curățase niște nenorociți care oricum n-ar mai fi dus-o mult – Asociația își găsea foarte repede mână de lucru –, apoi trăise ca un grangur, dar nu credea că și Sof. Sof pe care mă-sa îl fătase greșit, altădată și cu prea mult creier, care se scarpina la ceafă trecându-și mâna printre picioare, numai să nu fie ca alții, îl durea în cur de orice și scria de parcă Dumnezeu îi scuipase în palmă.

Sof:

– Tu ca animal ce-ai prefera: legat în cocină sau zburdând pe o pajiște înverzită?

Vorbise aiurea. Știa ce o să-i răspundă Rub, de mult nu mai existau animale zburdând pe pajiști înverzite, și nici măcar mațele orașului prin care mișuna el, care se credea mai mult, nu erau niște poienite cu flori.

Chiar așa îl prostiseră? Pe dracu! Iar asiaticii erau băieți buni, gândi, chiar dacă uneori puțeau îngrozitor. Maito, senzații, lichidul verde, pleosc, pleosc, brave, înfumurarea șoldurilor...

– Tu cum o mai duci?

Nu era prima dată când, stând de vorbă, începea să facă pe prostu'. Numai că înainte era șmecher, iar acum laș. Rub era departe. Tăcea. Fuma. Pentru el, Sof deocamdată nu mai exista.

Îl lăsă și ieși. Ția aprinseseră stelele. Aveau niște arhitecți dați în măsă, făcuseră un cer într-adevăr frumos, nu mai conta ce era de fapt sau ce era deasupra: burta unui cargou sau o haită de câini mnemonici.

(De acasă plecase fără să mai aștepte răspunsul editurii. Scriind, fiecare cuvânt smuls din mintea sa superexcitată, din stânca informă de senzații ce creștea în el era aruncat în computer, amplificându-și efectul, întors și lovindu-se de stâncă rupea alte cuvinte, se transformau într-o avalanșă care îi terciuia creierul.)

Opri primul vehicul cu însemne oficiale și-l îndrumă către Asociație. Înrolările aveau prioritate absolută în fața treburilor curente ale Administrației. Mașina scuipă un funcționar de rang mediu și-l înghiți pe el. Tolănit pe banchetă urmări orașul defilându-i la picioare. VIP sau prizonier? Un cur bățându-se în pantaloni. O pereche de ochi holbându-se din adâncul orbitelor, în câteva minute ajuseră.

VIITOR FERICIRE PROSPERITATE

Dominând totul, lozinca întinsă pe imensul sediu al Administrației. Amintind de **SIMULATORUL MAITO O NECESITATE PENTRU VOI TOȚI**. Fu îndrumat către un birou. Primi o sumă în cont, ne-am înșelat asupra intențiilor dumneavoastră inițiale, scuzați-ne, datele personale ale unui prost-și-in-plus-ghinionist și locul în care îl putea găsi. (Ția calculaseră perfect traiectoria infimului meteorit ce se numea, întâmplător Sof. Ar fi fost teribil de surprinși dacă, probabil, n-ar fi căzut în locul așteptat. Iar Ția nu aveau niciodată obiceiul să-și confecționeze mănuși de sânge încheșat. Obligau pe alții s-o facă.) Ceru permisiunea să păstreze „trofee de război”. Orice. Un gest tâmpit care complica procedura și ar fi putut să-i schimbe destinul. Îi îndepliniră dorința – foarte generoși în seara aceea – și-l scoaseră afară.

Ar fi trebuit să meargă șovăielnic, copleșit, cu privirea pierdută. Gândi.

Sau hotărât, cu fața încruntată, întunecată, amenințătoare. Sau mecanic, imposibil, fără nici o expresie. Căcat! Porni dezordonat și leneș spre prima bombă care îi rânji iertător și etilic în cale.

Își scăpase pielea, borâse

când individul îl aținea cu o mirare prea mare pentru mintea lui, iar el Sof se întreba, spintecându-i beregata, cine dracu poartă vina aceea ce se întâmpla atunci.

Acum căpătâna celui alt se odihnea, cu ochii beliți și limba atârând într-o parte, în Lichid. O chestie, botezată așa, cu L, într-o gaură de inspirație, care îi prezervă și prin care îi putea smulge informațiile înmagazinate în creier.

Conecta cuva la computer.

DRAW

Administrația se interesa totdeauna numai de vii. Iar morții erau prea țepeni sau prea mărunț tocați ca să-și mai poată cere drepturile asupra propriilor gânduri. Asupra senzațiilor care le înfioraseră cândva petecele de gândire sau țândările de os.

OK!

RAND SEL

BEGIN

cerul este albastru

stelele sunt frumoase

șeful meu metropola drumul spre casă

cel mai bine este când este bine care este când este rușinos

mâna mișcându-se de-a lungul un tremurat scurt

din coaie până în capul pieptului

să șterg bine

automobilul roșu de viteza șase

frunza mea verde

verde verde verde verde culoarea patru mii

luna asta

bere râgâie pieptu'n față și fața unde

când gândesc gândesc

gulu more lamarginea un

coducătorul nostru plânge când face vaccin

sâmbătă conserve de garote

il iubesc

cola

maito pachard ford

suge sugesuge

bbbbiiiiinnnnneeee

de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce

OK!

STOP

Picăture sârate la baza nasului.

Care ce rotiță din marea mașinărie avea – sau dimpotrivă! – un dinte rupt – poate Dumnezeu își prinsese sexul în ea când era copil –, de totul se întâmplase astfel. Sof – omul cuvintelor strâmbe – și celălalt – o cutie de veverițe a Administrației, cu singura culpă că se futuse cu subalternul și gemetele lor zgâriasera obiectivul supraveghetorului.

Își aminti că ar fi trebuit să se intereseze de soarta ultimului text. Îl acceptaseră!

Tastă o matricolă falsă și-l ceru pentru lectură.

THIS STORY NOT EXISTS FOR YOU.

Îi dăduseră banii și-i înmormântaseră cuvintele în cine știe ce fund de creier electronic. Bomboana din vârful coliviei. Era o chestie ce merita sărbătorită.

Înotând prin lumina artificială.

SEFERINȚA ÎNSEAMNĂ NOBLEȚE MAITO ESTE REGELE CARE VĂ ÎNNOBILEAZĂ.

– Dă-mi cea mai bătrână sticlă din raft!

Maito îl privi sașiu, înnebunise Sof, și țâțele uriașe îi tresăltară de uimire când casa de marcat îi accepta comanda. Avea bani.

Pe o margine a barului Rub își curăța dinții în fața unui fătălău extaziat, vorbele îi țâșneau din găurile măselelor, i se târau lipicioase în josul gingiilor, pe lângă colții de iridiu și, culmea!, nu a alcool miroseau, ci a deșteptăclune. Era un vrăjitor. Un vrăjitor care îl privea acum pe Sof ca pe o

prăjitură de biți, cu milă. – un vierme-sârmă apărut prin abracadabra unui duh rău dintr-un prinț.

– Ți-ai rupt-o?! Rânjind, dacă știai că nu o ai tare, nu trebuia să ți-o bagi în anusul strâmt al statului.

Sof luă sticla, o împărți și se întrebă dacă ochiul din pietricele al lui Rub, care prin pahar părea o liberă storcită, funcționase vreodată.

... să lupți într-un război care nu e al tău. Incintei în care dormeam, lingeam curvele și jucam poker cu procesorul autonomului i se zicea odaie. Adică: o, odă, da, dai, ai, ie, e. Tot atâtea cuvinte câte i-ar fi trebuit unei grămezi de bolovani să știe ca să se laude cu suflet. Adică ceea ce la hotel se zice room. D-aia mă fut cu ea pe ciborul și pe marketul lor homălău și anglo-saxon.

Ascultându-l, Sof începu să regrete că nu Rub era scriitor, iar el un scopit de la Administrație care să-l belească. Ar fi făcut orice să nu-l mai audă. Un speculant de povești împutite.

Furtunile cu „gaze de eșapament” încolăcite ca niște șerpi subțiri, adormiți, lângă bar.

– Qwer tzui op! le strigă, lui Rub, puțoiului care se masturba cu cuvintele, tuturor!, și-și înfipse în nara stângă, iar nara se lărgi nerăbdătoare ca o pizdă, scuiptorul de vise.

Un miros acru i se lovi greșos de nări și-i căzu ca o piatră aruncată într-o fântână în plămâni. Îi trecu apoi în artere îmbibându-i sângele, se prefăcu într-o limbă imensă, moale, roșie, îi linse inima, creierul, fibrele musculare dizolvându-le în scuiptatul otravă, sângele intrat în erecție, corpul gelatinos străpunse podeaua gelatinoasă, gălbuie, tremurătoare, ești o piftie rub, un căcat și-o piftie, amstrom lângă amstrom pereții venelor i se transformă în uși-cioc-cioc-închise, sex lângă sex ciocane bătând să le spargă. Fumăm flori, un fulger spiralat îi prinse căderea și îl opri, șarpele cunoașterii, pomul binelui și al răului, mâna i se întinse iute și îl prinse de cap, buze de șarpe lângă buze de om împerechindu-se, colți de șarpe și colți de om încheștați străbătuți de fotoni accelerați de cădere CĂDERE gravitația lumii fotonilor, sunt mai tare ca fulgerul, și bucuria victoriei, cine n-o cunoaște n-a fost niciodată un învingător, nimeni n-a fost vreodată un învingător, prinzându-i-se de piept, de zâmbet, de colțurile ochilor, ca o medalie, lumină, căldură, aură a aurei gonind frigul.

Frigul.

Pătrunzător.

Plasticul prăfuit al trotuarului, întuneric și vântul trecându-i prin haine ca percheziționat de o mână rece, ostilă.

Administrația băgase vânt în oraș. Delirase, iar Malta – ceilalți? – îl aruncaseră din bar. Un chiștoc scuiptat la întâmplare din gura mânăjită cu ruj și spermă a unei muiste. Vântul tăios mângâindu-l, aproapele lui, scăpat printr-un hublou deschis al cupolei ce proteja măruntaiele și extremitățile orașului. Se ridică și porni spre casă. Râzând, sub dinții de sticlă luminescentă, sub zâmbetul prietenos al lui Maito.

cerul albastru intens

ochii ascund sau descoperă paradoxal necunoscutuluicunoscut o fântână începând acolo de unde venise el pereții negri cu sclipiri înșelătoare îi ghidaseră drumul zborul înafund spre izvorul izvorât izvorându-se din privirile ei ceva se sparse o sticlă un ou o memorie culorile atât de frumoase iarba verde de acasă casa mea e acolo unde mă simt cel mai bine sub pletele curgând negre ploaie de foc negru petrol solidificat mătăsos deșertul arabiei înflorind mângâiate migrând roșu efectul doppler sfârcurile ei apropiate depărtându-se rupând miliarde de palazi ai dorinței frecându-mi capul de piciorul ei mă dizolv cine nu e fericit e un prost du-mă fericire în sus și lovește-mă cu tîmpla de stele să vă povestesc și voi să rămâneți cu gura căscată ne plimbăm de mână pe calea lactee a gândi cu mațe de siliciu două conserve cu hrană

stelele aurii

cerul albastru

câmpurile verzi

orașul-mama

odihnindu-mă

BREAK

STOP

Se deconectă.

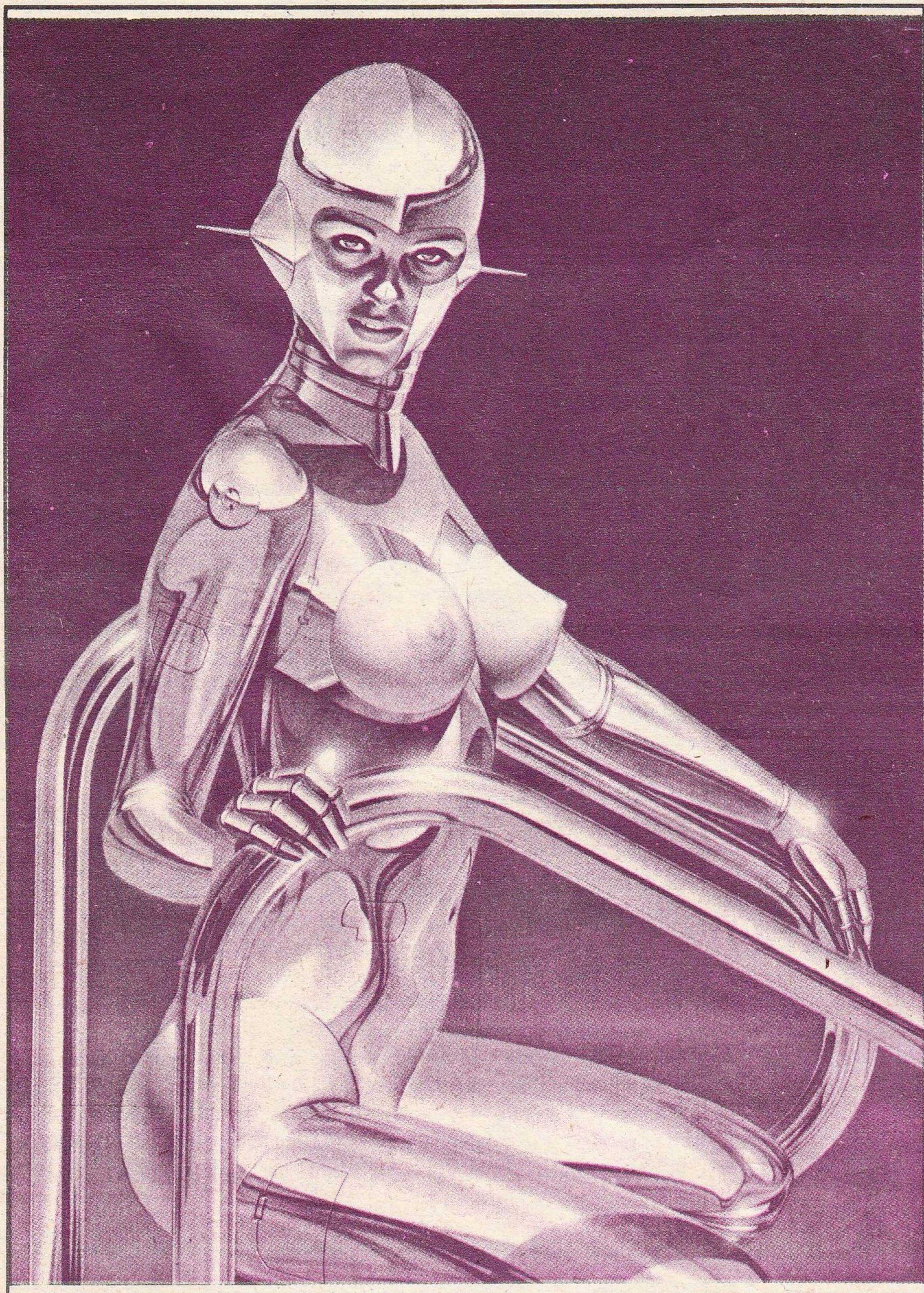
Shake, într-un colț, printre cutiile de bere, trandafiri, dormind sau murind. Palid, prin ferestrele semiopacizate, aureolând clădirile din față, abia răsărit, soarele.

Verifică intrarea.

ACCEPT! FIRST RANK.

„CONGRATULATION SOFI!”

leși, pe străzi să se plimbe.

Incursiuni în viitor

o Sub acest generic sîmbătă, 7 mai, ac., va avea loc la Buzău o manifestare organizată de către **Asociația GENEZE** care va cuprinde o lansare de carte, susținută de editura Nemira, vizionări de filme, audii muzicale, o expoziție de grafică și o lansare a JSF.

Printre invitați se numără și realizatorii suplimentului SF **Super Nova**, care a ajuns la numărul 26- **Michael Hăulică** și **Dragoș Cojocaru**.

Tot la Buzău și tot pe 7 va avea loc o ședință a Comitetului de conducere a FNTSF în urma căreia se vor alege președintele Federației și cei 4 vicepreședinți. Nu vrem să cobim, dar se pare că Federația are de gînd să se implice mult mai serios în acest an.

Festivalul QUO VADIS?

o Intre 11-12 iunie va avea loc cea de-a doua ediție a **Festivalului "Quo Vadis?" - Giurgiu**. Lucrările pentru concursul de proză (pot participa numai creatori ce nu fac parte din Uniunea Scriitorilor sau Uniunea Artiștilor Plastici) se primesc numai prin poștă pînă la data de 22 mai pe adresa Str. Hristo Botev 2, Casa de cultură Ion Vinea, cu mențiunea pentru concurs și trebuie dactilografiate la două rînduri, în trei exemplare, cu motto și însoțite de un plic închis în care să se afle numele și adresa, eventual telefonul. Premiile vor fi în valoare de 40.000- locul I, 30.000- locul II și 20.000- locul III. Se vor acorda și două premii de încurajare în valoare de cîte 20.000 de lei. Informații suplimentare la telefoanele 213280 ; 216808 /046

Important

o Rugăm scriitorii de SF să ne ajute în realizarea unui index de termeni inventați. Așteptăm deconspirarea semiotică a termenilor pe care i-ați folosit în prozele publicate, eventual valoarea lor stilistică în text.

Festivalul „SEGRA” Slatina 1994

Cum a fost? Bine! Mai bine, chiar, decît se așteptaseră organizatorii. De pildă, Mihaela Rădulescu, șefa cenaclului „SEGRA”, a rămas plăcut impresionantă de prezența masivă a craiovenilor, care au „ocupat” pentru două zile Slatina.

Surpriza a venit pe ultima sută de metri: din Băilești, sosește dl. Orlando Armăsar, care aduce pentru concurs o... sculptură! O aduce și, surpriză și mai mare, câștigă marele premiu pentru arte vizuale!

Prozele premiate vor fi, parte publicate în „Jurnalul de Dolj”, parte prezentate în emisiunea „Galaxia S.F.” de la radio „Oltenia” Craiova, în fiecare joi, ora 10 și cinci minute.

secțiunea „povestire”

premiul I – Aurelius Belei- „Pseudogenesis”
premiul II – Sebastian Corn- „Parcurs de golf”
premiul III – Nicolae Tița- „Fisura în real”

secțiunea „schită”

premiul I Adrian Roșianu- „Lipstik”
premiul II Luminița Tița- „Poiana cu grifeni”
premiul III George Scorbureanu- „Dincolo de vis”

ARTĂ VIZUALĂ

premiul pentru arte vizuale - Orlando Armăsar, pentru sculptura „Ieșirea din infern”

GRAFICĂ

premiul I, Gabriela Boiangiu
premiul II nu s-a acordat,
premiul III Titus Udrea

Au mai primit mențiuni Marina Soare (metaloplastie) și Nicolae Tița (caricatură).

La secțiunea proză fantastică s-a acordat o mențiune Luminiței Tița pentru lucrarea „Clim”.

S-au mai acordat:

premiul revistei „Anotimp magazin”, Ion Udrea, pentru proza „Întâlnire de gradul I”;
premiul Studioului de radio „Oltenia” Craiova pentru lucrarea „Poveste de iarnă” de Nicolae Tița

premiul revistei „Jurnalul de Dolj” pentru povestirea „Demult, spre minus infinit” de Radu Diaconescu

premiul „Prima verba”- Iluț Grigoraș

